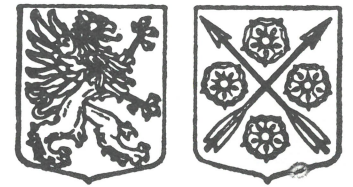
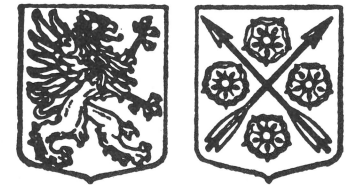

Södermanlands-Nerikes Nation

Majhälsning till landsmännen - 51-52 - 1978-79

Södermanlands-Nerikes Nation

Majhälsning till landsmännen - 51-52 - 1978-79

Innehåll

Glad Maj!	3
Mårtensonsk "installationsföreläsning"	4
Universitetet och framtiden	6
Styrelse och förnyelse	14
Det är vår tid nu	18
Avlidna landsmän	22
In memoriam	24
Festkungörelse	27
Från vår till vår 1977—1978	28
Från vår till vår 1978—1979	33
Nationens ämbetsmän	39
Nationsföreningar	42
Nationens ekonomi	43
Examinerade	48

Seniorföreningens styrelse

Redaktör:
Fil.dr. Per Sörbom
Ö. Tulegatan 26
732 00 Sala tel. 0224-155 41

Södermanlands-Nerikes Nation:
Box 661
751 28 Uppsala 1

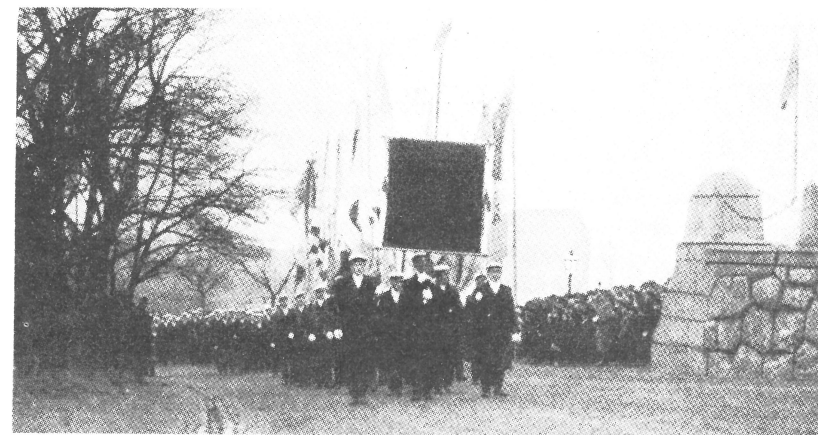
Seniorföreningen:
Civ.ek. Mats Barthelsson
St. Johannesgat. 32 A
752 33 Uppsala (pg. 2 59 06-9)

Doc. Sven Kraepelien
Univ.råd. Gunnar Wijkman
Prof. Lars Hellberg
Herr Rudolf Edén
Byrådir. Ulla Flodkvist
Advokat Lars Ekman
Fil.kand. Eva Westerberg
Tingsnot. Anders Acebo
Kanslichef Jan Mårtenson
Fru Eleonor Rehn
Fil.mag. Seppo Gerestränd (tj.ledig)
Civ.ek. Mats Barthelsson (vik.)

Redaktör:
Fil.dr Per Sörbom

Sekreterare
Förste kurator Hans Lartén

Glad Maj!

Blev Du förvånad, senior? Att Du så här i knoppningstider fick hålla en riktig Majhälsning i Din hand, menar jag. Din förvåning kan endast mäta sig med den oskrymtade glädje Seniorföreningens styrelse känner över att åter kunna utge denna publikation. Naturligtvis undrar Du, som ej besökte årsmötet och den glada festen i höstas, över sakernas tillstånd. De är de följande:

Dyrtiderna drabbar även de mest högtstående föreningar och deras publikationer. Proportionerna mellan kostnaderna att sprida ljuset över landet medelst det tryckta ordet och ökningen av Seniorföreningens medlemsantal förhåller sig inte till varandra på ett sådant sätt att det längre är möjligt att varje år utge en någorlunda godtagbar Majhälsning. Valet stod därför mellan att låta utgiva en i högsta grad föga fullvärdig hälsning årligen, det hade nog inte blivit mycket mer än ett enkelt hej!, och att, som man säger inom fackkretsar, periodisera utgivningen. Vi valde det senare. Det innebär naturligtvis att Du måste lägga om Din livsrytm så här fram emot vårsidan. För att förenkla livet för Dig får Du följande minnesregel: Majhälsningen utkommer året före varje skottår, samt året efter varje skottår, men inte dessemellan. Såvitt skottår, eller jämnt år två år efter skottår, skulle sammanfalla med utgivning av Majhälsning har en kalenderreform, redaktören ovetande, genomförts.

Men visst är det bra att kunna samla i ladorna i avvaktan på att pengarna ska räcka till för att glädja Dig med en hälsning från vårens och de eviga kajornas stad. Kvaliteten på bidragen stiger med kvadraten på tidsavståndet mellan Majhälsningarna, det måste Du väl hålla med om? Vi ses den 13 oktober. Sköt om Dig till dess!

Redaktören

Jan Mårtenson:

"Installationsföreläsning" vid Gåsmiddagen 1978

Världen, liksom livet, är fullt av klichéer. Klichéer och citat. Ett sådant är "Cirkeln är slutet". Det brukar användas vid begravningar och andra solenna tillfällen. Men det kan inte hjälpas. När man står här under sotad ås, vid Carl Carlson Gyllenhielms fötter, under ett tak som svärtats av generationers talekonst så känns det rätt det här med "slutna cirklar". Särskilt för en gammal teateranförare, krönikör, Triangelbyggnationssekreterare, nationsspexförfattare, senior, kårvice och förste kurator. Och det var inte för så värst många år sedan, tjugo kanske, som jag själv installerade hedersledamöter i den här salen, Sune Carlsson — som det ju gick bra för också i nationssammanhang — och Sven Erixon, "X:et". Man kunde kanske tro att en sådan person, van vid hyllningar och hedersbetygelser, skulle ta installationen ganska kallt men när jag höll tal för honom och gjorde professorn till student — han var ju konstprofessor men hade aldrig tagit studenten — och satte min studentmössa på honom så grät han som ett barn. Både Erik Hjalmar Linder och Sven Delblanc — företrädare i hedersledamotfunktionen — har skrivit om den episoden i olika sammanhang, båda felaktigt.

Men det finns också andra sätt att närma sig den här hedersbevisningen. För ett antal år sedan satt jag hemma hos min gode vän Torsten Ehrenmark i Paris. Vi bodde där båda och hade grundat "Föreningen Örebrokarolinare i Paris". Torsten var ordförande och jag beklädde de övriga styrelsefunktionerna. Ambassadör Sohlman var ende medlem och fick betala avgift. Ett av sällskapets funktioner var att låta sig bjudas på middag av tillresande örebrokarolinare. Hursomhelst. Den där kvällen dök Torsten in i sin garderob och grävde fram ett skrynkligt och illa medfaret papper ur en innerficka. "Du som har legat i Uppsala" sa han och räckte lappen till mig. "Vad ska jag göra med det här?" Jag såg på papperet, som var ett sex månader gammalt telegram. Det stod: "Södermanland-Nerikes Nation, samlat till ordinarie landskap, har äran härmed kalla Eder till nationens hedersledamot".

"Torsten" sa jag. "Vad du än gör i resten av ditt liv så kommer du aldrig att få ett så här fint telegram". "Säger du det, "sa den aningslöse. "Då kanske man skulle fara dit". Närkingens adelsmärke, den flegmatiska såvligheten kan understundom ta sig de mest förbluffande uttryck!

För mig personligen är det särskilt roligt att bli hedersledamot av en nation där man har så många förankringar. Då tänker jag inte enbart på mitt nationsförflutna utan också exempelvis på att min morfars morfar var förste kurator 130 år före mig och att hans bror hade samma funktion. Att det sen slumpade sig så att jag tog studenten vid Karolinska läroverket 40 år efter min pappa, 60 år efter min morfar och hundra år efter det hans morfar blev inspektör för samma skola (där hans bror var rektor) gör det inte mindre angenämt, för mig alltså.

Men jag är också införstådd med det ansvar som gamla landsmän måste känna för sin nation. Själv har jag tagit mitt. I mina böcker är huvudpersonen och antihjälten Johan Kristian Homan prostson från Viby socken söder om Örebro. Han har också tillhört Södermanland-Nerikes nation i Uppsala. Jag vet inte om det kan bättra på nationens image men man måste ju försöka med alla medel. I vilket fall går berättelserna om herr Homan ut på bl a engelska och franska över en häpen omvärld med påföljd att man i såväl Ougadougo som på Madagaskar kan läsa om nationen. På tal om det så har jag självfallet ett förflutet också på Madagaskar, den södermanland-nerikiska sagoön, ett groggbankens Fata Morgana. Jag syftar givetvis på spexet. Men för någon tid sedan, under en resa i Frankrike, träffade jag en f. d. fransk generalguvernör över ön. Vi utbröt i ett livligt resonemang om hans gamla fögderi, men allteftersom jag redovisade Nationens relationer till ön såg han mer och mer misstänksamt på mig. Antingen berodde det på min dåliga franska eller också hade han aldrig hört talas om Radamuffo.

En sådan här kväll flaxar nostalgins svarta fåglar som kajorna kring domkyrkotornen i novemberkvällen men man kommer nog inte ifrån att den period i livet när man hade förmånen att ligga i Uppsala kommer man att bära med sig. Och man kommer tillbaka till den. Jag skulle vilja säga till "er unga" att ni inte skall stirra er blinda på poäng, betyg, karriär och kurser. Lev också! Livet är för kort för att man inte skall ha råd att göra det man egentligen inte har råd till! Det blir ett upplevelsekapital som ni kommer att få mycket ränta på under de år som kommer var ni än hamnar. Det vet jag som har ringt i Gunillaklockan, spelat trumma i köket på Gillet, rott ikapp på Fyrisån, varit madagaskariansk negerprinsessa i universitetsaulan, skändat smålänningar och värlmlänningar, rest Sveriges sista rytтары och marscherat i noggrann marsch genom Upsalas gator vid ett juvenaliskt statsbesök från Finland.

Med dessa ord vill jag tacka nationen för den heder ni visat mig här idag och jag lovar att jag skall fortsätta verka för nationen inte minst genom min vän Homan.

Universitetet och framtiden

av Torgny T. Segerstedt

Anförande vid Seniorföreningens
årsmöte 1978

Jag har som förelagt ämne fått universitetet och framtiden. Titeln är dubbeltydig och det finns en viss risk att jag, på samma sätt som man förr i världen gjorde i studentskrivningarna, missuppfattade ämnet och därför råkar illa ut. Ni kan ha tänkt att jag skulle tala om universitetets framtid i den bemärkelsen att jag skulle berätta om vad jag tror kommer att hända med rikets universitet under de närmaste årtiondena. Men Ni kan även ha menat att jag skall tala om universitetens, vetenskapens och kunskapens betydelse för vår, dvs mänsklighetens framtid. Jag skall försöka tala om bägge sakerna och på så sätt gardera mig.

För några dagar sedan publicerade Industriverket en av verket beställd rapport från en amerikansk konsultfirma angående den svenska industriens framtid. Mycket allmänt förklarade utredarna att den svenska industrien inte längre kunde baseras enbart på våra rika naturtillgångar. Vi måste bearbeta dessa med en avancerad teknologi, med avancerad kunskap. Samma vecka gjorde den socialdemokratiska riksdagsmannen och förre statsrådet, Hans Gustafsson, ett intressant uttalande i vilket han uttryckte oro över Sveriges sjunkande forskningspotential. Fortsätter den nedåtgående trenden innebär utvecklingen ett hot mot vår framtid — skulden för detta sakernas tillstånd fördelar Hans Gustafsson lika mellan regeringen Palme och Fälldin. Överhuvudtaget kan man notera en stigande oro över den förda forskningspolitikens och utbildningspolitikens negativa verkningar. Man förefaller överraskad. Men det borde man inte vara, ty alla sakkunniga har under årtionden varnat för att just det som nu inträffat skulle ske.

Vår framtid påverkas menade både de amerikanska konsulterna och Hans Gustafsson av vår forskning och den nya kunskap, som den ger oss. Med risk att verka knappolog skulle jag vilja diskutera de olika faktorer, som bestämmer framtiden. Man kan tala om olika element eller kanske nivåer. Den *första* nivån skulle vara den av naturlagarna bestämda framtiden. Vetenskapen har givit oss kunskaper om naturens regelbundenheter, kunskaper som gör att vi kan förutsäga vissa bestämda händelser i framtiden.

Vi kan förutsäga när solen skall gå upp inte bara i morgon, utan även denna dag om hundra år. Astronomerna har förutsagt att det skall bli en total solförmörkelse den 11 augusti 1999. Vi känner helt lagbundna kemiska och biologiska sammanhang. Några av dessa sammanhang kan formuleras som satsar av typen *om . . . så*. *Om* inte något händer med träden i Universitetsparken utanför Södermanland-Närkes nation, *så* kommer de att grönska till våren. Den *andra* nivån är den historiska. Inte någon mänskliga och inte någon nation kan befria sig från sin historia, historien verkar i nuet. Historiens liv är minnets liv, den är minnets närvaro och makt i nuet. Vår framtid bestäms av en rad beslut, som fattades av tidigare generationer eller av oss själva under tidigare levnadsperioder. Tidigare släktens sätt att bygga kommunikationsleder, att lokalisera industrier, att utnyttja naturtillgångar och att utbilda sin ungdom, verkar på dagens och morgondagens samhälle och dess struktur. Vi är genompyrda och genomvävda av det historiska arvet.

Men det är bara den ena sidan av saken. Betonar vi så starkt vårt beroende av tidigare generationers insatser, så måste vi på samma sätt vara medvetna om att våra handlingar i dag kommer att påverka kommande generationers villkor. Det är den *tredje* nivån. Den historiska framtiden är inte, i motsats till den naturliga lagbundenheten, något som obehagligen ligger där och väntar på oss. Den är något vi själva är med om att skapa. Vår framtid, eller våra barns och barnbarns framtid är beroende av det val vår generation gör här och nu. Jag har en känsla av att om man väger mot varandra den naturvetenskapliga lagbundenheten, den historiska lagbundenheten och nuets dimension, så har nuets dimension fått större betydelse för framtiden än den tidigare haft. Det beror på att vi, genom forskning och teknik, lärt oss att utnyttja naturens mekanismer för det vi tror är våra syften. Men ibland gör vi det på ett oklokt sätt och förstör för alla tider naturresurser. Det är dock uppenbart att vi nu kan manipulera med framtiden på ett sätt som aldrig tidigare. Det gäller även för våra två arv, det biologiska och det sociala. Det sociala arvet har alltid varit föremål för manipulation och kontroll. Vi har nu fått kunskaper nog för att även kunna ingripa mot det biologiska arvet. Denna vår nya förmåga visar att samhället och människorna blivit allt mer beroende av vetenskap och forskning. Kunskap och utbildning har alltid ingått i samhällets begrepp — samhället kan beskrivas som en organisation, ge-

nom vilken människan möter sin framtid. Människan göres i sin ungdom beredd för detta möte genom att de äldre för över till henne tidigare generationers kunskaper och värderingar. Människan är i den bemärkelsen en produkt av den sociala gemenskapen och hon skulle inte kunna leva vidare om hon inte omgavs av en grupp, som till henne förmedlade ett socialt arv. Det vi kallat den historiska dimensionen. Det är klart att denna överföring av kunskaper återspeglar samhällets struktur. I vårt samhälle är kunskapsarvet, om det avser arbete och möjligheter att försörja sig, oändligt mycket mer komplicerat än på 1800-talet med dess agrara samhälle och det är även mera komplicerat i dag än det var på 1930- och 1940-talet. I alla samhällen måste människor dock samordna sina handlingar, för att bäst kunna möta framtidsproblemen. Det är fråga om ett samarbete i nuet, men det vilar på gångna tiders erfarenhet. Kunskapen är dock inriktad på framtiden och det är den som ger oss möjligheter att antingen förutse eller bestämma kommande händelser.

Givetvis är universiteten, som producenter av ny kunskap, inblandade i denna process. Universiteten har aldrig varit isolerade från det omgivande samhället. Men universiteten har en dubbel lojalitet, nämligen mot samhället och mot den internationella vetenskapliga gemenskapen, det internationella vetenskapssamhället. Det är endast om vi strängt vidhåller den dubbla lojaliteten, som vi kan bli av någon verklig betydelse för dagens samhälle. Under jubileumsåret här i Uppsala hade jag ofta anledning att framhålla det: universitetet var ett resultat av internationell solidaritet, men det har under sin femhundraåriga historia även återspeglat nationens skiftande behov.

Hur skall man så se på universitetens uppgift i dagens och morgondagens samhälle? Låt oss då först kort stanna inför den möjliga strukturen hos det kommande samhället, det som håller på att växa fram. Det kommer, har vi redan konstaterat, i växande grad vara beroende av vetenskap och teknik. Det beroendet kommer i hög grad att bestämma dess yrkesflora, dess arbetsmarknad.

Vad som hände i vårt samhälle fram till 50-talet kännetecknades av slagorden *industrialisering* och *urbanisering*. Det innebar bl a att allt färre människor sysselsattes i jordbruket. 1955 var siffran 18 %, den är nu ca 5 %. Det innebär att jordbruket blivit kraftigt mekaniserat och beroende av tekniska och kemiska hjälpmedel. Det har blivit allt mer utbildningskrävande och kunskapskrävande. Jordbruket är typiskt för dagens situation. Ännu i min ungdom var det en näringsgren till vilken man kunde hänvisa ungdomar, som man ansåg vara obekväma för studier. Det låter sig inte längre göra. Det märkligaste, som hänt under de senaste årtiondena är emellertid basindustriernas minskade behov av arbetskraft eller minskade andel av den tillgängliga arbetsstyrkan i vårt samhälle. Industriens utveckling visar många paralleller till jordbrukets.

Vad som hänt är en överströmning från jordbruk och basindustrier till

det man kallar serviceyrken. Serviceyrkena kommer inom kort att sysselsätta minst 60 % av den arbetsföra befolkningen. I USA beräknar man att 65 % kommer att arbeta inom service-närings. Vad menar man då med ett *service-yrke*? När jag talar om dem gör jag det i en mycket vid bemärkelse. Jag inbegriper i uttrycket både *kommersiell* och *social service*. Till den *kommersiella servicen* räknar jag all verksamhet, som har med massmedia och kommunikation att göra, dvs tidningar, TV, radio och film, men även det som berör samfärdslösning såsom hotell, mackar, transportmedel och teleförbindelser. Det gör att gränsen mellan kommersiell service och social aldrig är helt skarp. Till den *sociala servicen* hör olika former av utbildning och vård: barnavård, handikappvård, åldringsvård, socialvård, kriminalvård och natur- och resursvård, men även ungdomsutbildning, vuxenutbildning, omskolning och återkommande utbildning. Nästan alla dessa service-yrken kräver omfattande utbildning och grundliga kunskaper. Man måste samtidigt understryka att servicenäringsarna inte lever isolerade från jordbruk och industri. Till stor del finansieras de genom dessa näringsgrenars verksamhet, men samtidigt är det uppenbart att servicenäringsarna utför en för basindustrien och lantbruket omistlig och absolut nödvändig marktjänst. Jordbruket skulle alls inte kunnat ha sin nuvarande utformning och produktivitet, om det inte hela tiden mottog den service, som vetenskap och teknik ger det.

Både den kommersiella och sociala servicen bygger i växande utsträckning på forskning och utbildning. Det samma gäller, som vi sett för jordbruket, men naturligtvis även för basindustrierna. Detta åter har medfört att vi fått ett behov av forskning och utbildning inom alla samhällets sektorer. Vi talar därför numera om den tilltagande *sektoriella forskningen*. Historiskt började det, tror jag, med natur- och miljövård: det var boken och begreppet den *tysta våren*, som fungerade som alarmklocka. Den oro, som den skapade resulterade i Miljövårdsverket och dess forskningsnämnd med särskilda forskningsanslag. Under 60-talet byggde departementet efter departement, verk efter verk, upp forskningsorgan. Somliga har haft egna betydande anslag för tillämpad forskning och utveckling, som t ex Skolöverstyrelsen och Universitets- och Högskoleämbetet. Andra har varit hänvisade till att söka anslag från utomstående källor, men de har då ofta haft egna forskningsnämnder, som betalats över departementets kommittéanslag. I vissa speciella fall har man byggt upp stora fonder för forsknings- och utvecklingsarbete. Som exempel kan nämnas arbetarskyddsfonden, som har, efter våra förhållande mätt, mycket stora summor till sitt förfogande.

Det är svårt att göra en exakt uppskattning av den summa, som statmakterna och den enskilda industrien avsätter för det man numera kallar sektoriell forskning, dvs tillämpad forskning inom olika samhällsområden. Statistiken är osäker, vi har inte någon bra forskningsstatistik här i landet. Hur stor summan verkligen är betyder kanske mindre, det intressanta är

att den har ökat kraftigt under de senaste årtiondena. Det kan även vara värt att påpeka att man anser att minst 58 % av all svensk forskning (även tillämpad) utföres vid universitet och högskolor. Den siffran visar hur ovederhäftigt talet om universitetens samhällsisolering är. Det finns i verkligheten mycket stora kontaktytor mot det omgivande samhället. Det visar även hur orealistiskt ett uttalande av FUN-utredningens sekreterare Anders Franzén i Svenska Dagbladet, är, när han förklarar att om universitetet inte visar större hörsamhet inför överhetens intentioner, så får man i stället instifta forskningsinstitut, som då beräknas vara mera villiga att anpassa sig efter politikernas önskemål. Det är ekonomiskt orealistiskt att utföra en sådan straffaktion. Men dessutom skulle instituten snart stå inför betydande rekryteringsproblem. I verkligheten är det så, att den sektoriella forskningen i stigande grad är beroende av universitetet och den forskning och forskarutbildning som pågår vid dem. Det är då viktigt att man gör klart för sig att den sektoriella forskningen inte får bli en ur kvalitetssynpunkt sekunda forskning, den måste ständigt anknytas till den pågående grundforskningen. Man måste ställa lika höga krav på den tillämpade forskningen, som någonsin på grundforskningen och man måste se till att man får lika duktiga forskare inom den ena sektorn som inom den andra.

Vad innebär då den utveckling, som jag skisserat, dvs övergången från ett industriellt samhälle till ett postindustriellt, med dess starka vetenskapsberoende, som ju illustreras med bl a den sektoriella forskningens snabba tillväxt, vad innebär den för universitetens framtid och för universitetens betydelse för samhällets framtid? Innan jag tar upp den frågan borde jag kanske dröja vid vad det spelar för roll för medborgaren i allmänhet och för den utbildning hon/han skall ha. Samhällets vetenskapsberoende ställer höga krav på *allmänbildning* i ordets verkliga betydelse, dvs allas bildning eller att alla har elementära kunskaper. I de flesta yrken måste man förstå en rad sammanhang, dvs hur det arbete man utför påverkar andra människors situation. I allmänbildningens begrepp inbegriper jag även språkkunskaper, ty vi får antaga att den postindustriella världen kommer att vara internationellt orienterad. Jag anser att man har all anledning att hysa oro över den tendens till nedrustning av språkkunskaperna, som äger rum med Skolöverstyrelsen som pådrivande myndighet. Men vi måste inte bara kunna språk, vi måste även känna till främmande länder, och inte minst u-ländernas, historia och allmänna symbolmiljö. Det är bara om vi känner till deras traditioner, som vi kan ha någon meningsfull samfärd med dem. Hos alla samhällsmedlemmar måste man kräva en beredskap till omskolning, vidareutbildning och en vilja till förnyelse på alla nivåer. Det är klart att dessa det framtida samhällets krav, kan ge upphov till tragedier, om vi kräver samma utbildning för alla. Jag tror, att om vi vill respektera allas rätt till självutveckling, så måste vi söka differentiera utbildningen. Vi måste göra det i

människovärdets namn. Vi kommer inte ifrån problemet genom att säga att dagens utbildning är för teoretisk — i det samhälle som håller på att växa fram måste de allra flesta ha en teoretisk utbildning, även om den kräver hårt arbete. Jag tror att de flesta unga människor kan klara den teoretiska kunskapens krav, om de får lära sig det rätta sättet att arbeta i skolan, om de får lära sig att arbete kan vara roligt om man behärskar arbetets metoder. Det befriar oss inte från mödan att tänka igenom hur vi skall ge ungdom, som inte orkar med en teoretisk utbildning, ett meningsfullt arbete och därigenom en meningsfull tillvaro.

Den växande sektoriella forskningen, som vi observerat på alla samhällsområden, har givetvis stor betydelse för *universitetens utbildande verksamhet*. Det framtida samhället kommer att kräva vetenskaplig allmänbildning av dem, som skall på ett eller annat sätt, administrera det. Med vetenskaplig allmänbildning menar jag insikter i vetenskapliga teorier och begreppsbildning och i vetenskaplig metod när det gäller att pröva framställda hypoteser. Ofta kommer ämbetsmän att grunda sina beslut på forskningsresultat, som de åtminstone måste kunna förstå, om än inte rekonstruera. Vi kommer att få utbilda människor både i forskning och till forskare. Administratörerna måste ha någon kunskap i forskning. Alla som går på det akademiska högstadiet kan inte räkna med (och gör det säkert heller inte) att bli forskare. Men samhället och dess näringsliv kommer, på grund av vetenskapsberoendet, att i ökad grad behöva människor, som känner till vetenskapens sätt att arbeta och de regler, som gäller för den internationella forskningsgemenskapen, samhället kommer att behöva människor, som kan kritiskt bedöma ett material och på sådana kritiska grunder göra utredningar. Detta gäller givetvis för industrien lika väl som för förvaltningen. De miljoner man satsar inom den industriella forskningen kan inte göras produktiva, om resultatet administreras av människor, som inte förstår dess innebörd. Forskarutbildningen måste, både när den avser utbildning i forskning och till forskning, betraktas som yrkesutbildning. De styrande måste snart lära sig förstå, att forskning är yrkesverksamhet och därför ger arbetslivserfarenhet.

Är den utveckling jag skisserat, dvs samhällets växande beroende av forskning, märkbar framförallt vad avser tillämpad forskning, så måste konsekvensen vara att samhället kommer att behöva ett allt större antal verksamma forskare, grundligt utbildade i sina specialiteter och aktiva på forskningens yttersta frontlinjer. Samhället kommer att lägga tyngdpunkten på den tillämpade forskningen, men vi kan väl åtminstone hoppas att de, som sitter vid makten, skall förstå att utan grundforskning blir den tillämpade forskningen snart utarmad och steril. Det finns dessutom ett i det närmaste utrikespolitiskt eller maktpolitiskt skäl, för att ett land som Sverige skall särskilt värda sin grundforskning. Vi kan utgå från att tillämpad forskning och utvecklingsarbete kommer att bli oerhört kostnadskrävande. Även om vi inte försöker konkurrera i projekt av Apollo-typ, så

kan vi aldrig tävla med supermakterna när det gäller tillämpad forskning. Det blir därför supermakternas prioritering av tillämpad forskning, som bestämmer vår framtid. Den blir en annan om USA och Ryssland satsar på life-science i stället för på fysiska vetenskaper. På det området förblir vi alltid små. Även grundforskningen kommer att bli dyrbar, men i fråga om den kan vi, om vi har kvalificerade topp-forskare, göra oss gällande, därför att svenska forskare, med auktoritet, kan göra sig hörda och ha inflytande inom det internationella vetenskapssamhället. Inom det är originalitet, skaparförmåga och kunskap ännu av betydelse och därför makt. Men allt detta kräver välutbildade vetenskapsmän, både i administration, tillämpad forskning och grundforskning. Det innebär att kravet blir välutbildade forskare vid universiteten och högskolorna och välutbildade forskare på olika poster ute i samhället. Men skall universiteten kunna fylla denna funktion i samhället måste den täta olust, som följt reformen i spåren, skingras. Den är som en giftig smog över universitetsvärlden. Svenska Dagbladet har under 1978 haft många artiklar, som åskådliggjort denna trötta stämning. Kanske kan den skingras, om regeringen visade ett positivt intresse för forskningen och forskarens arbetsmiljö. Men frågan kvarstår: hur skall universitet och högskolor kunna utbilda den kvalificerade kader av specialister, som samhället behöver för sin framtid, för att t ex möta de krav som den amerikanske konsulten ställde på svensk industri. Det går inte att förneka att det senaste årtiondets utbildningspolitik försatt oss i ett mycket brydsamt läge. Inte ens en gång en tidning som Dagens Nyheter, som hela tiden hejat friskt på den destruktiva U68-reformen, försöker nu att dölja misslyckandet. Den innehöll den 13.10.1978 en artikel av Lillemor Kim, ämbetsman på UHÄ, med rubriken: *En ny utbildningskris på väg? Allt fler läser allt mindre*. Man bör kanske när man läser vad Lillemor Kim skriver, komma ihåg att den nuvarande universitetskanslern är en av högskolereformens ivrigaste tillskyndare. Lillemor Kim konstaterar: *"Tillströmningen till universitetens filosofiska fakulteter, som minskade under början av 1970-talet, har sedan 1973 förbytts i en uppåtgående trend — utom för det naturvetenskapliga området där nedgången fortsatt. Samtidigt har totalantalet närvarande studerande fortsatt att minska, vilket är liktydigt med att den genomsnittliga studietiden blivit allt kortare. Åldersstrukturen har förändrats och studerande över 25 års ålder är sedan 1972 i majoritet inte bara vid de filosofiska fakulteterna utan i högskolan som helhet. Poängproduktionen vid filosofisk fakultet har minskat stadigt under 1970-talet liksom också antalet examinerade. Antalet studenter som läser på 40-poängsnivå och därutöver har minskat mer än antalet studerande på nybörjarnivå i olika ämnen. Antalet klarade studiekurser har mer än halverats mellan 1969/70 och 1976/77, mest på 40-poängsnivå där antalet minskat från 26.000 till 8.400 — en utveckling som måste betraktas som drastisk. Den nedåtgående trenden under 1970-talet gäller i stort sett alla ämnesområden inom de*

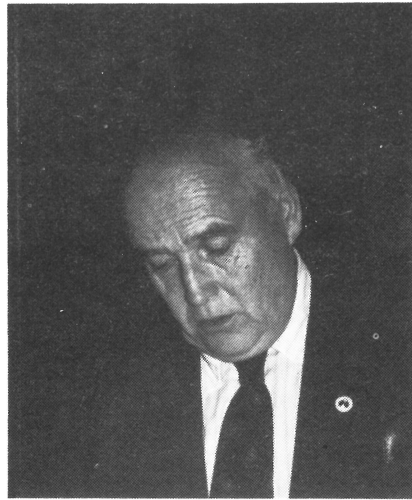
filosofiska fakulteterna. Hittills har man mest oroat sig för den s k 'naturvetarkrisen'. Men ser man till omfattningen av mer fördjupade 'professionella studier' på 40-poängsnivå och däröver har det skett en motsvarande utveckling också inom en rad samhällsvetenskapliga och humanistiska ämnen. Exempel på ämnen med en sådan vikande trend på 40-poängsnivån är nationalekonomi, statistik, engelska och historia. Ja, t o m populära och 'nyttobetonade' ämnen som företagsekonomi och pedagogik har kraftigt minskat sin 'output' på 40-poängsnivå under 1970-talets första hälft. I mera exklusiva ämnen som nordiska språk eller matematisk statistik förefaller, av siffrorna att döma, examinationen på 40-poängsnivån snarast att ha upphört."

Dessa obarmhjärtiga siffror visar att myndigheterna har förvandlat universiteten till kursverksamheter just när samhället som bäst behöver seriösa studerande på doktorandnivå. De filosofiska fakulteterna och de nya högskolorna har i stor utsträckning tagit över den verksamhet som ABF, TBV, Folkuniversitetet och andra bildningsförbund tidigare bedrivit med stor framgång och utan allt det väsen, som nu omger de nya högskolorna. Med kännedom om dessa siffror är det inte underligt om en rad personer i ansvarig ställning börjar känna oro för vårt lands framtid.

Allt talar för att vi snart får en ny universitetsutredning, en U79 eller U80 med uppgift att rädda vad som räddas kan efter U68-katastrofen. En av denna nya utrednings uppgifter måste bli att skapa en god forskarmiljö vid universiteten. Man måste förstå att forskning är ett arbete, som ställer mycket stora krav på sin arbetsplats. U68 har inte ägnat den frågan någon uppmärksamhet, bara ivrigt raserat den miljö, som byggts upp under sekler. Nu måste man söka återställa de samarbetslinjer, som man brutit sönder. Men man måste även, med tanke på universitetens centrala roll i vårt framtida samhälle, öka den forskande och utbildande personalen. Det är nödvändigt att studenterna, så tidigt som möjligt, ändå får någon kontakt med pågående forskning, även om de inte själva någonsin själva skall forska. Det är endast om reformer enligt dessa riktlinjer kommer till stånd, som våra universitet kan få en framtid. Utan en framtid för universiteten har inte heller landet någon framtid.

Styrelse och förnyelse

av Gunnar Wijkman

1977 var för Uppsala Universitet ett historiskt år. Det firade då sitt 500 årsjubileum med över 40 symposier. Mer än 5 000 forskare från hela världen deltog i dessa. Universitetet lyckades därigenom befästa sin ställning som ett aktivt centrum för forskning och utbildning. Därtill kom också de festligheter för personal och utomstående som påkallas när ett halvsekelstreck passeras.

Parallellt med alla jubileumsaktiviteter skulle också en genomgripande omorganisation sjösättas. En reformverksamhet som påbörjats under 60-talet fick nu sin slutliga utformning. Från och med budgetårsskiftet 1977/78 trädde en ny högskolelag och en ny högskoleförordning i kraft. Det är i dessa båda dokument som de grundläggande reglerna för universitet återfinns. Denna redogörelse begränsas till att avse vissa delar av den utveckling som ägt rum beträffande universitetets centrala beslutande organ.

I dag utövas ledning av Uppsala universitet alltför av ett konsistorium. Det kan kanske betraktas som överflödigt att detta måste särskilt anges. Men i de nya bestämmelserna finns inte längre ordet konsistorium med utan i dessa sägs att verksamheten inom högskolan skall ledas av en styrelse — högskolestyrelse — som skall ha inseende över högskoleenhetens alla angelägenheter och svara för att enhetens uppgifter fullgöres.

En av de inledande paragraferna från den nya styrelsens första sammanträde lyder dock "att universitetets styrelse skall behålla benämningen konsistorium".

Så var det

Vad är det då som hänt? Låt oss gå tillbaka till 1964. Då fungerade traditionsenligt en kollegial organisation som successivt utformats till att innefatta den akademiska församlingen, det större akademiska konsistoriet och det mindre akademiska konsistoriet samt drätselnämnden. Nämnden hade tillkommit så sent som 1870.

Den akademiska församlingen vari då även ingick laboratorerna var en valförsamling. Det större akademiska konsistoriet på 21 ledamöter, där man var medlem efter fullmaktsålder, hade ansvaret för den allmänna tillsynen ifråga om universitetets vetenskapliga, administrativa och ekonomiska angelägenheter. Detta innebar bl a frågor om anslag och instruktioner. Dessutom förvaltade och utdelade det större akademiska konsistoriet stipendierna.

Det mindre akademiska konsistoriet, vari ingick rektor, prorektor och dekanerna, hade tillsynen över den akademiska undervisningen och examinationen samt förberedde anslagsfrågor.

Den ekonomiska förvaltningen inkluderande fondförvaltningen ankom slutligen på drätselnämnden.

Så började omändringen

Universitetets ledning utövades alltså efter ett sedan länge inarbetat mönster. Men 1964 började omorganiseringen. Det var då som förslagen från 1955 års universitetsutrednings sjunde betänkande skulle realiseras. Ett omfattande arbete hade utredningen däri under Torgny Segerstedts ledning lagt ner på utformningen av universitetens och högskolornas organisation och förvaltning. Den väntade ökade efterfrågan på högre utbildning förutsågs komma att ställa sådana krav på universitetet att behov av omorganisation och av förstärkt administration förelåg. Universitetet måste vara rustade för att hantera en allt större del av den gemensamma statliga kakan. Några siffror kan vara värda att nämna i detta sammanhang. Man räknade med att antalet studerande vid läroanstalterna skulle stiga från 42 900/1963 till 81 500/1975 — det blev 111 000. Anslagen till lärosätena hade under fyra-årsperioden 1959/60—1963/64 fördubblats till c:a 350 miljoner. En summa som i dag något understiger en årsomslutning vid enbart Uppsala universitet.

På konsistorienivå innebar 1964 års reform att universitetet fick ett enda centralt organ — konsistoriet. Detta var sammansatt i stort som det mindre akademiska konsistoriet, som i praktiken fungerat som universitetsstyrelse. Rektor var ordförande och prorektor dess vice ordförande. Förutom dekanerna ingick en extra ledamot från den medicinska fakulteten och universitetsrådet, en ny befattningshavare, som tillsammans med rektor bildade rektorsämbetet och som var chef för den nyinrättade gemensamma förvaltningen. I biblioteksfrågor ingick i konsistoriet som tidigare överbibliotekarien.

Sammanläggningen av de tre tidigare ledningsorganen till ett gick utan några större svårigheter. En redan påbörjad överföring av rutinärenden till en utbyggd förvaltning, accentuerades, varigenom ärendet till konsistoriet kunde begränsas till frågor av mera övergripande och principiell natur.

Det kollegiala systemet om än i litet annan tappning fortsatte att fungera. Administrationen hade kittats samman, genom att dekanerna, fakulteternas ordförande, satt i konsistoriet. Den låt oss kalla den "varvade" organisationsformen hade konsekvent blivit tillämpad.

Ett visst bekymmer vid omorganisationen medförde upphörandet av drätselnämnden, som i sitt arbete gått långt ner i detaljerna. Detta gällde både fondförvaltningen och anslagsfrågor. Man befارade bl a att de senare genom att förberedas inom en central förvaltning inte längre skulle kunna påverkas på samma sätt som tidigare när den kollegialt sammansatta drätselnämnden ägnat dem ingående överväganden. Det kollegialt sammansatta organet — konsistoriet — befardes komma för sent in i bilden.

Vad fondförvaltningen beträffar hade drätselnämnden ägnat denna uppmärksamhet i en omfattning som bedömdes inte rimligen kunde ankomma på konsistoriet. Det var stor spännvidd på frågorna — från allmänna ekonomiska bedömningar till prissättningar som varit aktuella. Konsistoriet inrättade ett beredningsutskott för dessa uppgifter. Detta rådgivande organ är verksamt än i dag.

Det verkar som 1964 års reform öppnade på förändringens ventil, genom vilken mycket kom att rinna. Under den följande 13-årsperioden fick universitetet tre olika konsistorier och en interimsstyrelse.

Den allmänna studentorn under slutet av 60-talet kom att påverka alla beslutande organ inom universitetet. Så ock konsistoriet. 1969 kom att ingå däri företrädare för studenter och anställda. Dessa nya kategoriers numerär utökades under 1971 så att konsistoriet då hade 24 ledamöter, vari inkluderades företrädare för universitetets filial i Örebro, som nu efter högskolereformen bildar en egen enhet.

I konsistoriets sammansättning kunde skönjas en balans mellan lärare och studenter. Lärarna — prorektor och dekanerna var åtta — lika många var studenterna. Varje fakultet/motsv. fick på så sätt en företrädare från vardera lärar- och studentsidan. Rektor, universitetsråd och företrädare för de anställda besatte de resterande åtta platserna. Det gamla mönstret med ett kollegialt sammansatt konsistorium hade dock behållits, även om lärarprivilegiet att ensamt vara representerat hade upphört. I en intervju i Uppsala Nya Tidning dagen efter det första sammanträdet med det nya konsistoriet sammanfattar Torgny Segerstedt väl hur man såg på situationen. "Vi är alla här som sakkunniga för olika sektorer i universitetets liv. Alla är vi här för att universitetet som helhet skall kunna fylla sin uppgift i dagens samhälle och möta framtidens krav".

Så blev det

Allt detta hände i skuggan av en universitetsutredning som tillsattes 1968. Av oss som arbetade i systemet kallad U 68. Det var en jobbig utredning för universitetet. Man började med principskisser inom olika områden, vilka remissbehandlades, och slutade med ett betänkande på över 800 sidor. Innan förslagen kunde ta fast form behövdes det också en särskild beredning och en parlamentarisk grupp. För konsistoriets del innebar det främst att det kollegiala systemet upphörde. Universitetets styrelse hämtades inte längre endast bland där verksamma, utan sex representanter som företrädare för allmänna intressen tillkom — tre utsedda av Uppsala kommun och tre av Uppsala läns landsting.

I konsistoriet är vi idag 18 ledamöter — rektor, fyra lärare, som företrädare för verksamheten, universitetsrådet, tre företrädare för studenterna och tre för de anställda. En ytterligare principiell förändring innebar den nya sammansättningen, då endast fem företrädare för lärarekategorin kom att ingå. Varje fakultet fick härigenom inte egen representation. Under remissbehandlingen hade det funnits förespråkare för att varje fakultetsområde skulle vara representerat, så att i konsistoriet skulle finnas önskvärd sakkunskap. Mot detta framfördes att ledamöter utsedda som representanter för ett visst område skulle vara alltför ensidigt bundna av lojalitet mot detta. Tidigare erfarenheter sades ge fog för ett sådant antagande. Farhågorna för att konsistoriet skulle ge honom den företagna åtgärden komma att lida brist på sakkunskap har dock under de gångna 1 1/2 åren inte besannats. För vissa ärenden hade det dock varit en påtaglig fördel med alla dekanerna i konsistoriet. Främst gäller detta anslagsframställningar och medelsfördelningar. Genom representationen förenklades också informationen till fakulteter och utbildningsnämnder, då dekanus som regel var ordförande i båda dessa organ. I dag är det dock inte lika enkelt. Våra tidigare åtta utbildningsnämnder har ersatts av 24 linjenämnder.

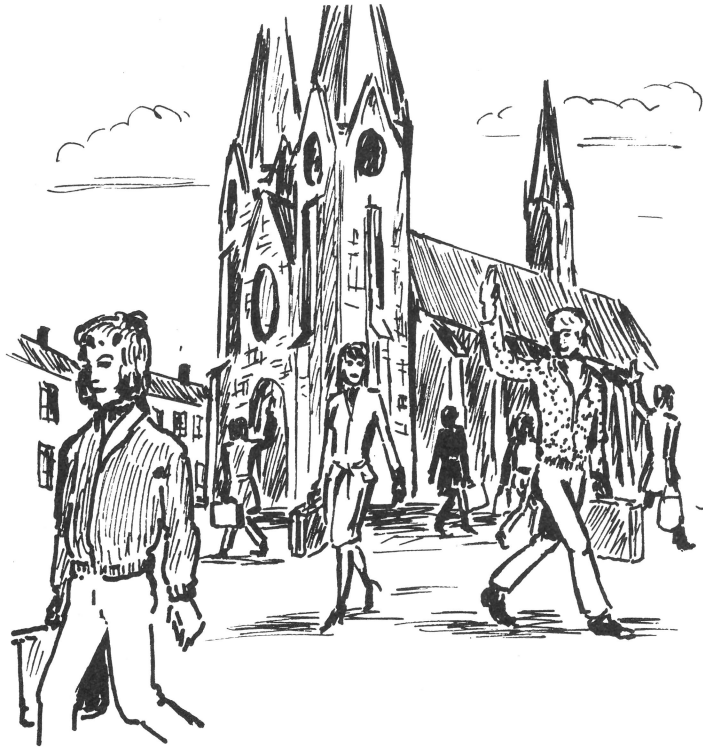
Har då dessa förändringar bidragit till några förbättringar? Svaret är obetingat ja. Man får då också komma ihåg vilken snabb anpassning till den allmänna utvecklingen i samhället i övrigt som förändringarna inneburit. Vitaliteten höjs också när nya kategorier tillkommer inom ett organ. Mycket som tidigare skett på rutin måste redovisas mera omsorgsfullt. Ibland kan det vara tungt och upplevs som konst för konstens egen skull, men oftast kan det vara befogat att granska om rutinfrågorna är så alltfört eller om de bör ges ny vinkling innan de hamnar i rutinen igen. På senare tid har planeringsfrågorna kommit i förgrunden. Det visar sig då att Uppsala universitet är en skuta med mycket inneboende kraft. Skall man göra en gir så måste den förberedas i god tid. Den skärgård vi just nu har att navigera i är också fylld av grynnor, så nog har dagens konsistorium en mycket svår uppgift. Vi är dock alla fyllda av stor tillförsikt. En och annan skrapning i botten blir det kanske, men skutan kommer inte att hamna på land.

Det är vår tid nu . . .

av Eleonor Rehn

Så läste vi terminsstart — vårtermin, och här kom de tillbaka igen, klivande av tågen med väskorna fulla av nyårslöften och tillförsikt i blick. Glömda är höstens halvdana insatser och framför ligger en helt ny vår — tanken svindlar.

Men redan på Centralen strålar man samman, ”studiekamrater” från när och fjärran. Man slår följe på sin väg över ån och skiljs vid domkyrkans fot efter att ha gjort upp planer om att fira återkomsten till en ny hoppets termin.

Första dagen går i återseendets tecken, den andra i återhämtandets dito. När dygnsrytmen således är återställd ställs kosan mot bokhandeln. Två läger bildas. I det första synes recentiorer som helt aningslöst endast inhandlar en bok på den långa litteraturlistan.

Grupp två, bestående av de gamla rävarna som varit med förr, köper naturligtvis alla böcker på listan, väl medvetna om de utgifter som en vårtermin bär med sig, och det självbedrägeri om nyvunnen rikedom som ett beviljat studielån innebär. Några snedsteg, och framtida bokinköp blir omöjliga när man i medio av mars konsulterar bankboken och möts av endast några håfulla nollor.

Den tredje kategorin har inte alls nåt ärende till bokhandeln utan befinner sig i den lyckliga situation att våren skall nyttjas som uppsamlingstermin för höstens resttentor. Således finns alltså all litteratur redan i bokhyllan.

Efter detta första men ack så elementära steg på en studievår kommer punkt två: staden skall besiktigas, för att kontrollera om julen medfört några större förändringar.

Så börjar en rundvandring såväl sent som bittida, på nationer och andra fasta punkter i staden. Då om inte förr upptäcker man vilken omfattande stad man befinner sig i. Det är tisdagsträffar hit, ärter och pun. . . pannkakor dit, herrmiddagar och damsupéer, söndagsmiddagar och landskapssexor, nytt varje kväll, det enda utforskade är förmiddagarna. När den första upptäckarglädjen lagt sig och bankkontot börjar sina år vi långt inne i februari.

Plötsligt är man inte ensam längre, en bekant figur från varje students inre kommer in på arenan — Studie-Ågren. Denne får med några väl valda argument de flesta unga studenter att ta sitt, numera ganska avtrubbade, förnuft tillfånga och börja tänka på vad klockan är slagen. Sagt och gjort. Från sen sexa till tidig frukost, från dimman in i dammet, från taffeln till pulpeten. Det blir till att göra skäl för statens lilla kaka.

Nu följer en hektisk tid med tidiga kvällar och tidiga morgnar. Sida efter sida betas av, bok efter bok, tills plötsligt . . . som ett slag i ansiktet kastar den sig över alla obarmhärtigt som ett tentamensresultat — VÅREN. Förvisso borde inte denna underbara årstid medföra någon skillnad i konsten att läsa böcker. Bokstäverna kan man ju oavsett om det regnar eller är solsken. Men konsten att kombinera dessa till förstäligen meningar med sammanhang avtar med skrämmande hastighet ju längre dagarna blir.

Koncentrationen brister, texten blir seg som klister. Vårsolens förförliska strålar letar sig in även i Carolinas minsta skrymslen och vrår, och jagar ut den arme studenten. Böckerna läggs undan. Paletån åker in i garderoben och vårjackan dammas av.

Inte ens den röststarkaste Ågren lyckas förmå de unga att åter ta plats vid skrivborden. Nu byts dokumentportföljen ut mot strandbagar och frisbees.

Horder av forna studerande ses glatt sökande sig mot Skarholmen likt törstande jakar till ett vattenhål.

Carolina ser de inte mer förrän sista april, och då från lite längre håll och något konturlöst.

Vi är nu framme vid en tid då allt är förlorat, bortom all räddning, terminen är skämd. Maj i Upsala består inte av 31 dagar, den består av 1 dag, en enda lång, gigantisk och krävande dag.

Redan första maj är ett tecken på vad som komma skall. Trots en mörk förmiddag blir alla som förbytta när de får sjunga en stund, och solen går åter upp och så vidare. . .

Det finns dock en del som under omåttliga vedermödor finner fotfäste och lyckas blicka Ägren, genom att samla ihop några poäng under denna förunderliga månad. Alla andra seglar vidare på moln kantade med oförömliga minnen.

Tentamensdagarna närmar sig med blyxtens fart och insiktens bistra faktum, att även denna vår rullat iväg, står vid denna tid på året helt klart för var och en.

Den skara som nu, med upplånade pengar, samlas på Centralstationen, har föga gemensamt med den grupp personer som anlände dit blott ett halvår tidigare. Glada miner har förbytt i nedstämda, leende ögon är nu mörkkantade. Med tunga steg ändras tågen. Stora förhoppningar har bytts till grusade. Avskedsfraserna är korta och tankarna fyllda av eftertänksamhet. — Men i höst. . .

Avlidna landsmän

22

Död	Inskr.	Född
10/4 1977	1936	5/3 1916
10/4 1977	1970	10/6 1903
11/4 1977	1912	7/11 1893
26/4 1977	1903	15/1 1884
14/5 1977	1929	25/10 1908
29/5 1977	1919	6/5 1896
2/6 1977	1933	26/6 1912
2/6 1977	1917	13/1 1898
15/6 1977	1928	15/1 1906
8/7 1977	1931	4/11 1909
27/7 1977	1918	15/9 1897
30/7 1977	1920	16/5 1899
23/10 1977	1924	9/1 1905
26/10 1977	1911	13/6 1893
29/10 1977	1902	16/6 1884
30/10 1977	1943	17/3 1923
31/10 1977	1927	8/5 1908
7/12 1977	1922	20/11 1901
/12 1977	1927	31/10 1906
16/12 1977	1934	15/5 1879
23/12 1977	1911	25/2 1892
28/12 1977	1933	23/10 1910
3/1 1978	1914	8/2 1896
4/2 1978	1906	19/3 1887
11/2 1978	1961	6/5 1904
5/3 1978	1922	17/3 1896
10/3 1978	1931	15/3 1912
/3 1978	1924	12/12 1902

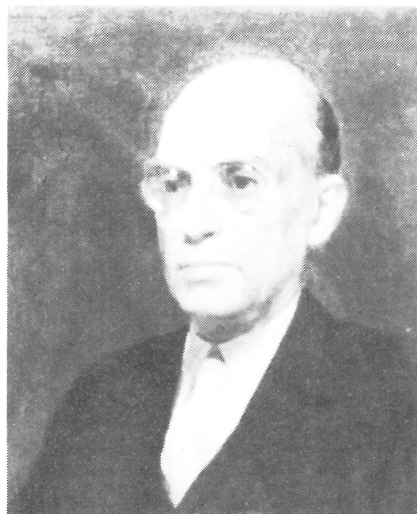
Död

Död	Inskr.	Född
3/4 1978	1908	27/4 1890
5/4 1978	1940	8/9 1919
19/4 1978	1915	15/4 1892
22/4 1978	1926	17/1 1907
2/7 1978	1910	6/10 1890
3/7 1978	1917	16/10 1894
4/8 1978	1922	8/1 1903
14/8 1978	1915	23/6 1896
19/8 1978	1929	24/5 1910
6/9 1978	1926	17/8 1907
11/9 1978	1918	21/4 1898
19/10 1978	1924	25/6 1903
/11 1978	1923	29/12 1904
4/11 1978	1917	14/10 1897
17/11 1978	1915	20/7 1896
23/11 1978	1902	26/1 1884
/11 1978	1931	24/12 1909
2/12 1978	1926	1/2 1908
5/12 1978	1923	1/3 1902
20/12 1978	1943	13/12 1925
25/12 1978	1925	23/12 1903
16/1 1979	1921	6/10 1901
18/1 1979	1959	26/7 1940
29/1 1979	1971	12/4 1951
8/2 1979	1919	31/7 1900
12/2 1979	1903	28/8 1885
26/2 1979	1926	23/11 1905

23

In memoriam Dick Helander

av *Sven G. Svenson*

Den 14 augusti 1978 omkom Dick Helander i en trafikolycka. Han var nationens inspektor under åren 1942—1952.

Dick Helander var född i Nyköping 1896. Han inledde sina universitetsstudier vid Göteborgs Högskola, där han tog fil kand-examen 1918. Samma år inskrevs han vid Uppsala Universitet och Södermanlands-Nerikes nation. Där gällde det de grundläggande teologiska studierna, som resulterade i en teol kand 1920. Licentiaten togs i Lund, där han också disputerade 1923 — Dick kunde verkligen tala om "mina universitet".

Helander prästvigdes i Lunds stift och tjänstgjorde under åren 1924—31 som domkyrkoadjunkt och som t f kyrkoherde i olika socknar i Skåne. Han publicerade under 1920- och 1930-talen en rad vetenskapliga skrifter i liturgiska och kyrkorättsliga ämnen. Han utnämndes 1931 till docent i praktisk teologi och kyrkorätt och tjänstgjorde fram till 1936 vid universitetet i Lund. Sistnämnda år utnämndes han till föreståndare för Ersta diakonissanstalt i Stockholm. Under stockholmsåren blev han också hovpredikant. 1941 återvände Helander till Uppsala som innehavare av professuren i praktisk teologi. Nästan omedelbart valdes han till nationens inspektor.

Det är om hans inspektorat — 10 år av en 82-årig levnad — och endast om detta som dessa korta minnesord skall handla.

Det kan inte ha varit lätt att efterträda Jöran Sahlgren, som under stor dramatik hade avgått som inspektor. Jöran var i sin betagande egocentricitet mycket populär på nationen. Han umgicks kamratligt även med

de yngsta landsmännen och höll ett spirituellt hov på nationen vid snart sagt alla tider på dygnet.

Dick var teolog och präst. Södermanlands-Nerikes nation var av ålder ansedd som "radikal". Någon teolog hade man inte valt till inspektor på över ett århundrade. Det kan inte råda något tvivel om att den nyvalde av ett stort antal landsmän betraktades med kritisk observans.

Även för Dick måste miljöbytet från diakonissanstalten på Söders höjder till nationslokalerna vid S:t Larsgatan ha varit omvälvande, något som hans hustru Maria, Fru Inspektor — av landsmännen mycket uppskattad för sin kärva humor — icke underlät att markera. När sittande förste kurator Sven Kraepelien vid välkomstmiddagen artigt frågade Fru Inspektor hur hon trodde sig komma att trivas på nationen, svarade hon med en grönsaltad replik: "Kandidaten bör göra klart för sig att min man och jag hittills för det mesta har varit vana att gå på begravingar."

Men Dick Helander överraskade alla genom ett intressant och, som jag tror, i stigande utsträckning roat deltagande i nationens festliga tillvaro. Det kan inte ha varit många fester under hans 10-åriga inspektorat som han försummade. Och han satt kvar länge. Han skrattade hjärtligt åt de glada lekarna och visade ytterligt sällan att han stundom fann levernet något vilt. Den enda gång jag minns att han visade irritation var när han bröt upp från en Lucia-gask och fann att någon hade placerat en smörgås med italiensk sallad i en av hans galoscher. Det må icke förtänkas honom.

Dick var bekant över hela landet som en framstående predikant. Även när det gällde världsliga angelägenheter var han en god talare. Dessutom förberedde han som regel sina anföranden på nationen omsorgsfullt, vilket väl är mer än man kan säga om hans företrädare och efterträdare (pluralis).

Nationens inre angelägenheter befattade sig Dick för det mesta inte med. Fastighetsförvaltning och stora affärer överlämnade han med varm hand till Jonas Samzelius och förvaltningsdirektionen. Jöran Sahlgren hade nyligen bränt sig ordentligt på fingrarna vid ett försök att sticka dem i grytan. I övrigt var Dick en varm anhängare av självstyrelsens principer. Han uttalade sig ofta om värdet av att de unga aktiva studenterna själva fick ta ansvaret. De enda ärenden, där han någon gång gav uttryck för en personlig mening var stipendiefrågor, och där hade inspektor enligt statuterna vid många tillfällen skyldighet att så göra. Men just i sådana personliga frågor gav Dick ibland uttryck för mycket bestämda omdömen, som enligt samma stipendiestatuter ingalunda var relevanta och som följaktligen väckte kritik. "Den där personen är en slarver och han skall väl inte ha stipendiet", kunde det någon gång undslippa honom. Jag minns hur Ulf Peder Olrog, som var en aktiv medlem av stipendienämnden en gång litet försmädligt polemiserade med Dick genom att säga ungefär följande: "Vi behöver inte vara rädda för att den här personen skall

slarva bort pengarna — han kommer att supa upp vartenda öre.” Det hör emellertid till historien, att Dick hälsade detta ”påhopp” med ett hjärtligt skratt. Egentligen tror jag att Dick var mycket förvånad över att personer med den livsföring, som de aktiva nationsmedlemmarna lade i dagen, för det mesta också kunde bedriva framgångsrika studier. Han gav för övrigt ofta uttryck åt denna sin häpnad.

En annan sida av inspektorsverksamheten kände få nationsmedlemmar till. Under 1940-talet var förhållandet mellan lärare och elever vid universitetet fortfarande starkt auktoritärt. Lärarnas makt var i praktiken obegränsad. Många studenter kände sig orättvis behandlade, åtskilliga med rätta. Jag känner till flera fall då enskilda studenter vände sig till inspektor för att få rättelse till stånd. Vid sådana tillfällen ställde Dick alltid upp. Jag minns hur han en gång berättade för mig hur han sammanfört en gråtande studentska med en kvinnlig docent i romanska språk. Vid samtalets slut hade båda parter tagit till lipen, men betyget blev inskrivet.

Ett exempel på Dicks självpåtagna uppgift att uppträda till sina studenter försvar har jag själv varit med om. Och det är så kostligt att det måste berättas med utförlighet. Vid ”studentkravallerna” på Valborgsmässan 1945, då polismakten sökte hindra studentkåren från att utnyttja Carolina-backen och Drottninggatan för sina vårliga danser — särskilt uppsluppna på grund av det förestående krigsslutet — blev Sven Kraepelien och jag bryskt förda till polismästaren för förhör. Ryktet om detta spreds snabbt över staden, och efter några timmar, när Sven och jag sedan länge bytt vistelseort från Rådhuset till Flustret, ringde Dick Helander upp polismästaren. Han framförde ungefär följande: ”Jag har hört att polismästaren har haffat två före detta kuratorer på Södermanlands-Nerikes nation. Som nationens inspektor och med tanke på kvällens skändningar vill jag framhålla att enda möjligheten för mig att acceptera detta sakförhållande är att polismästaren införpassar även ett par kuratorer från Smålands nation.” Dick berättade glädjestrålande om sitt initiativ under kvällens lopp. Den 2 maj ringde jag upp polismästaren och fick historien bekräftad av honom.

Jag låter denna för de flesta säkert mycket överraskande historia avsluta dessa korta minnesbilder, som avsiktligt har hållits i en kanske alltför munter ton. Alla som läser dem är väl medvetna om den mörka bakgrunden.

För Dick Helander följde strax efter avskedet från Södermanlands-Nerikes nation den stora katastrofen. Ingen utanför kretsen av hans närstående kan förstå eller ens ana tyngden av den börda han bar under det sista kvartssseklet i sitt liv. Det föresvävar mig att Dick under den mörka tiden blickade tillbaka på inspektorsåren vid Södermanlands-Nerikes nation som på en lycklig tid. Kanske skulle det ha varit honom till tröst om han vetat att vi andra, vi som då upplevde vår ungdom under hans milda spira, betraktar dem på samma sätt.

Seniorföreningen

håller

(som vanligt)

ÅRSMÖTE

med

FEST

på nationen

Denna gång den 13 oktober 1979.

Varvid förekommer

visning av Carolina

av Åke Davidsson

Årsmöte därstädes

samt, som sagt, därefter

fest- och roligheter

Särskild kallelse utgår
till Seniorföreningens medlemmar.

Du har väl inte glömt avgiften?

20:— per år,

200:— för ständig medlem.

Från vår till vår 1977-1978

I Q Eleonor Rehn

Eftersom min företrädare slutade sin krönika innan landsmännen godkände ego som Nationens näste Förste Kurator, kan jag här berätta att jag är den första kvinnan på denna post sedan 1967, då Eva Westberg höll Nationens fana högt.

Jag, en enkel studentska från Södertälje med några års erfarenhet av Uppsala och Nationen, kunde genast konstatera några orosmoln på den annars så blå aprilhimlen. Dels hotade sociala centralnämnden och kommunen att med vissa inskränkningar i utskänkingsbestämmelserna (som nationerna nu för tiden är så beroende av) strypa större delen av Nationens externa verksamhet, dels skulle ju (som bekant) det omtvistade mellanölet dras in, vilket även det utgjorde ett hot för Nationen.

Trots detta närmade sig Valborg och avfirades helt enligt traditionerna med ett fasligt spring i backar och ett fasligt konserterande av Hornboskapen.

Månaden maj var därmed välkomnad och med den allehanda aktiviteter. Först och främst majmiddagen men ävenså återuppförandet av operabuffan "På Madagaskar", detta åldriga spektakel! Lennart "Stöten" Åqvist, Hans Franzén, Stig-Ossian Ericson, Thomas Ridæus, Agneta Rosenborg och alla De Andra ökade takten och den 14 maj kunde vi i universitetets aula beskåda drottning Uschiameja och hennes undersåtar, A la Bonheur, Rapp och allehanda människoätare i ett lika roligt som väl genomfört skådespel. Universitetets (enligt min mening) bästa 500-årspresent var ett faktum!

Kvällen tillbringades i slottets rikssal tillsammans med 399 st andra före detta, nuvarande och (kanske) blivande landsmän. Slottets stenväggar har förmodligen inte sett eller hört maken till glada kamrater

sen Sturarnas tid! God mat från Herman Fricke, tal av nyblivne hederskuratorn Gunnar Hultgren, dans, glam, støj och så småningom sexa i trapphallen på Nationen. Vad kan man mer begära?!

Maj fortskred enligt planerna med vårbal och det ena med det andra och i slutet av månaden kunde jag, till landsmännens oförställda glädje, meddela det de redan anat, att Nationen framåt gåsmiddagen skulle få se sin Förste Kurator ikläda sig modersrollen, d v s att en liten 1/2 Q var på väg!

Frånsett detta behagade nationens Inspektör Gunnar Wijkman att tilländalägga det första decenniet på sitt andra halvsekel i början på juni, vilket avfirades med uppvaktning av ett Hornboskapen, som gjorde allt för att rappningen på Kyrkogårdsgatan skulle rämna, samt delar av Nationens ämbetsmannakår.

Den 14 juli tyckte vi att det var dags att storma la Bastille och stängde därför in Mari Hänni och Kicki Ekholm i källaren och upplyste dem om att de var fångar, som förhoppningsvis skulle befrias någon gång under kvällens lopp. I hållande regn tågade vi sen till Stadshotellet, där Bengt-Georg Gilmark på sin bästa skolfranska talade över ämnet "Stormningens historia", endast avbruten av glada revolutionärer.

Stormningen lyckades (som alltid) och undertecknad kunde börja förbereda sig på terminsstart och med den recentiorstillströmning. Maken till strid ström var det sällan man såg och hela 500 st unga studenter skrevs in på hösten, varför den traditionsenliga recentiorsgasquen blev glad och välbesökt. Teaterdirektör Jan-Olof Smedberg gjorde också allt för att förhöja stämningen genom att i sitt spex visa hur ett spex egentligen blir till. Döm om publikens förvåning när en på scenen förbipasserande gorilla visade sig vara vår proinspektör Tom Saldéen!

Samme T Saldéen kunde några dagar senare ses tillsammans med sin maka på den sägenomspunna ämbetsmannamiddagen, vilken denna höst hade ett dominerande manligt inslag.

Kvällens höjdpunkt inträffade vid kaffet och punschen, då Seniorföreningens f d ordförande Sven G Svensson letade bland sina minnen och berättade om ämbetsmännens framfart å Nationen under 40-talet. Många goda tips på roligt bus kunde där den uppmärksamme erhålla!

Därefter tackade undertecknad "Stor-Sven" för hans idoga arbete med Seniorföreningen och kvällen övergick som vanligt i lekar.

Med stormsteg närmade sig nu Den Stora Jubileumsbalen, vilken skulle gå av stapeln den 30 september. Klubbmästarparet Ove Ahlström och Ulf Anderson (för tillfället förstärkta med klubbmästare emeritii Bengt Sterner och Wåge Gustafsson) hade bråda dagar men så småningom

kunde dörrarna slås upp till en festsal festligare än någonsin tillförne! Bland gästerna märktes Carl-Erik Thomé som flitigt konverserade sin bordsdam Ingrid Stenberg, rektor för universitetet i Göteborg m fl, m fl. Dessa bjöds, förutom mat och dryck, på en Nationskör i högform, ett Madagaskar-potpurri, som mycket ingående — på engelska — förklarades av dirigenten själv.

De sista gästerna gick inte förrän vid 4-tiden på morgonen, så av allt att döma var det en uppskattad fest!

Efter september kommer som bekant oktober och med denna månad dök också det förut omtalade orosmolnet "utskänkingsrestriktioner" upp. Nationsfullmäktige hade vid ett sammanträde i september beslutat att verksamheten skulle inriktas på nationens egna medlemmar, vilket senare skulle visa sig vara ett lyckokast.

Oberoende av utskänkingsbestämmelser och annat bänkade sig den 14 oktober ett 20-tal (!) av Nationens herrar för att äta gott och låta sig bli omhändertagna av samma Nations främsta tillgång — kvinnorna. Till herrarnas förtjusning fick de vid sexan (som gick i orientalisk stil) tillfälle att vara barn på nytt, vilket bl a innebar krig med vindruvor.

Trots allt stod nationshuset kvar och kort därefter var det dags för damerna att åtnjuta herrarnas omsorger. Fru Inspektor visade som vanligt oanade talanger vid tämjandet av en viss Boskap.

Vardagens arbete cirkulerade i dessa dagar främst kring frågan om nationens ekonomiska status, som då inte kunde sägas vara särskilt lysande. Bl a drogs vi med ett för stort lager, vilket gjorde att pengar som behövdes fanns bundna i mat- och andra varor. Genom dels idogt arbete av en arbetsgrupp med uppgift att utreda Nationens ekonomiska arbete bestående av Mats Barthelson, Bo Lindquist, Seppo Gerestrand och Christer Multan, dels insatser av människor utanför Nationen kunde vi snart se en ljusning och på terminens andra ordinarie Landskap föredrogs arbetsgruppens förslag till ändringar av de ekonomiska rutinerna, vilka hade visat sig vara onödigt tungarbetade och kanske i någon mån bidragande orsak till bristerna i ekonomin.

Vid detta Landskap valdes också Mats Barthelson till Andre Kurator för 1978 samt valdes Göran Ohlson och Peter Isaksson till klubbmästare för vårterminen 1978. Samtliga installerades enligt gammalt känt mönster vid den efterföljande sexan. Till hjälp för klubbmästarna donerade Bengt Sterner och Wåge Gustafsson (klubbmästare emeritii) en Klubbmästarklocka att användas av toastmastern vid nationsfesterna. Vitrin-skåpet i gamla musikrummet börjar bli tämligen välfyllt!

Strax var vi så inne i månaden november, vilken för mig inte bara innebar gåsmiddag med tillhörande installationer av hedersledamöter utan ävenså planerad barnafödelse.

Nåväl, lördagen den 12 november kunde vi låta oss väl smaka av gås med tillbehör. Krönikören Christian Reimers (tillika författare av kvällens "Gåssång") visade sig ha vana vid talarstolen, vid vilken han krampaktigt höll sig fast under hela krönikans uppläsande. Därefter överlämnades krönikebok och ämbete till "bättre och värdigare händer", d v s till Karin Johansson.

Så småningom tog Jan-Olof Smedberg till orda och lovsjäng kvinnan både på prosa och poesi. Han sågs senare irra runt och leta efter den "verkliga kvinnan".

Den Närkiska kakelugnen fick äran att övervaka installationen av de två hedersledamöterna Lennart Åqvist och Anders Jeffner och därefter vidtog fria aktiviteter.

Lördagen den 19 november konserterade HB och visade sig vara bättre än någonsin tillförne (vilket de ju, som bekant, är alla år!).

Den 28 november var undertecknad tyvärr nödsakad att lämna återbud till Seniorföreningens styrelsesammanträde, då jag hastigt "inkallats" och ca 50 min efter sammanträdet början nedkom med en liten flicka. Höstens mest ansträngande evenemang var därmed överstökad och jag kunde i lugn och ro betrakta höstmörkrets fallande utanför fönstret samt invänta Lucia och Tomten.

Under tiden skötte prokurator Jussi Nyman mina sysslor och jag vill här passa på att än en gång tacka honom för att han så beredvilligt axlade sitt gamla ämbete. Detta innebar bl a att uppvakta fru Inspektor på hennes födelsedag samt att svinga klubban vid höstens sista Landskap som gick av stapeln den 12 december. Inspektor gav oss lov att åka hem men innan dess var vi ju tvungna att se vem som var Nationens ljusdrottning detta år.

Hon och hennes följe betittades grundligt den 13 december och därefter kunde vi med tillförsikt ägna oss åt att öppna julklapparna.

Vårterminen inleddes med barnkalas vid vilket 5 tappra barn och 20 vuxna ägnade sig åt att smälla ballonger och äta tårta.

Andre Kurator Mats började bli nervös för talet till hembygden men föreföll i övrigt vara vid gott mod. Av detta kunde man förstå att inga större ekonomiska katastrofer hotade.

Nationen fortsatte att blomstra och 250 st recentiorer har till dags dato

skrivit in sig. Dessa fick på recentiorsgasquen tillfälle att se ämbetsmännen göra bort sig i ett hastigt hopkommet spex, vilket jag hoppas skall bli en kär tradition!

F ö har vårterminen i vanlig ordning bjudit på ämbetsmannamiddag, damsupé och herrmiddag. HB har konserterat och IF Trikadiens fotbollslag har ramlat ner i division VIII.

Konstateras kan att Nationen har blivit stor, nästan för stor. Vi har ca 2 500 betalande medlemmar och med de utrymmen och den administration vi idag har, är det svårt att ge alla medlemmar fullständig service. Det som diskuteras på Nationen just nu är hur vi ska kunna leva upp till det ursprungliga syftet: Nationen en samlingspunkt för studenter från Södermanland och Närke. Som det är nu har många av medlemmarna ingen anknytning alls till landskapen, och det är möjligt att man, för att begränsa medlemsrekryteringen, måste börja med dessa "utsocknes".

I väntan på Obligatorieutredningens slutrapport och konsekvenser av denna avvaktar vi dock med direkta och omedelbara åtgärder, även om jag tror att nationerna inte kommer att nämnvärt påverkas av kär- och nationsobligatoriets borttagande.

Vårterminens andra ordinarie landskap, som gått av stapeln just i dagarna, godtog för 2:a läsningen en stadgeändring vilken innebär betydande omorganisationer till hösten. Bl a kommer 3 Q-ämbetet att återinföras samtidigt som Nationens olika aktiviteter på klubbverkssidan delas upp på klart avgränsade ansvarsområden. Detta tror vi kommer öka ämbetsmannens ansvar för Nationen vilket i sin tur (förhoppningsvis) leder till ökad trivsel bland medlemmarna. Andre Kurator och klubbmästarna, som de senaste åren dignat under enorma arbetsbördor, får välbehövlig avlastning.

Vi har också valt ny Förste Kurator för läsåret 1978—1979. Han heter Hans Lartén, kommer från Örebro och önskas härmed lycka till!

Teaterverksamheten har under året fått ny fart och den av många efterlängta reviderade sångboken beräknas bli klar till vårbalen.

Våren låter visserligen vänta på sig man hav förtröstan! Endera dagen vågar sig nog vitsipporna upp!

Eleonor Rehn

Från vår till vår 1978-1979

I Q Hans Lartén

I Lund, av alla Sveriges städer, började min förste kuratorsbana. Det var nämligen där jag befann mig den första juli, hälsandes på goda vänner.

Men snart var det dags att styra sin kosa mot kulturens och intellektets högberg igen, Uppsala och Stormningen av Bastiljen den 14 juli. Denna underbara sommarfest som är alla förste kuratorers elddop, med talet på franska, ordnande av marsch och fyrverkeritillstånd o. s. v., hade som vanligt benådats med ett vackert väder.

Vi låste in fångarna, fd. klubbmästarna Peter Isaksson och Göran Ohlsson i Bastiljen, d. v. s. bunkern. Med tutande trumpeter och höjt svärd drog vi mot Stadshotellet, för att där inmundiga en god måltid under tiden som vi drog upp planerna på att storma Bastiljen. Stormningen avlöpte lyckligt, men fångarna var måttligt roade att bli befriade. Stämningen var på topp och lika glada som festdeltagarna var de franska turister som åsåg vårt firande av deras Nationaldag.

Den 28 augusti sparkade vi igång höstterminen. Under sommaren hade Eleonor Rehn och Mats Barthelsson delat på Prokuratorskapet. Strax efter terminsstarten så var det dags för kräftskiva, och tisdagsträffvärdarna Inger Blomqvist, Urban Hedin, Ray Eriksson och Gunnar Strömhielm hade verkligen lyckats i sina ansträngningar att få till stånd en skön feststämning.

Inskrivningarna av nya medlemmar skedde med en jämn stark ström som aldrig verkade upphöra. Det var inte bara nyuppflyttade från Sörmland eller Närke som ville in i vår gemenskap utan anstormningen från andra Nationer var markant. Främst var det då Upplands och Norrlands nationer som fick bidra med medlemmar. Inte mindre än drygt 700 inskrivningar hade vi under terminen, och det kräver att organisationen fungerar

på ett effektivt sätt, vilket den kanske inte alltid gjorde, då det är många nya ämbetsmän, men det fungerade i alla fall. Vårat faddersystem fick vi modifiera lite grann och bara tilldela en fadder till de till Uppsala helt nyinflyttade.

Recentiorsmottagningen blev minst sagt fullsatt, trots att det bara var en tredjedel av de nyinskrivna som kom och ville höra på vad Nationen och andra har att erbjuda i studiesocial service m. m. Terminens första ordinarie Landskap avlöpte ganska odramatiskt. Som vanligt, får man väl säga, stod det på dagordningen stadgeändring. Den här gången var det en anpassning av vissa paragrafer till den nya organisationen som har genomförts på nationen. Ny och ny, vi har, för vilken gång i ordningen är svårt att säga, inrättat en tredje kurators tjänst. Lars Ericson heter läsårets upplaga.

Universitetet har begåvats med en ny rektor, Martin H:son Holmdahl, som i september blev högtidligen installerad i Universitetsaulan samtidigt som den förra rektorn för universitetet Torgny Segerstedt, med stor pompa och ståt blev avtackad för sin utomordentligt fina insats för Universitetet.

Ämbetsmannamiddagen gick av stapeln i mitten av september. C:a 45 entusiastiska ämbetsmän deltog i sjungandet, ätandet och lekandet med en glöd som man kanske bara hittar på en ämbetsmannamiddag. Vad gäller lekandet så höll nationen på att bli vattenskadat då en del ämbetsmän i sin iver att äta ett äpple i den vattenfyllda hink och med händerna på ryggen, puttade omkull ovannämnda hink, och golvet flödade av vatten.

Den sista september var det Recentiorsgasque. Festsalen var fylld till sista plats dock icke av recentiorer enkom utan snarare var den övervägande delen "gamla" medlemmar. Nationens teaterdirektör Jan-Olof Smedberg hade med hjälp av några recentiorer satt ihop ett mycket lyckat spex. Spexet var en parodi på schlagerfestivalen och det blev med andra ord en tävlan mellan de olika "nationernas" bidrag. Detta spex var så bra att det till och med spelades upp som underhållning på höstens högtids KK (Kuratorskonventet).

På en tisdagsträff i oktober så hade vi Birgit Cullberg på besök. Hon talade om koreografi på ett mycket inspirerande och lockande sätt samt visade en film, Peer Gynt, med sonen Mats Eek i huvudrollen.

Ända bort till Österland hade flickorna låtit fantasin fara för att få idéer till höstterminens Herrmiddag, som ägde rum i oktober. Undersköna geishor med ett mystiskt leende på läpparna och med tända kandelabrar mötte de propra herrarna i trapphallen. Det bjöds på Saké och salen var smyckad med pappersblommor. Nationen hade äran att få ha Smålands nations Inspektor, Sten Carlsson, och dess manliga kuratel som gäster. Stämningen var gemytlig under middagen och efteråt kom som vanligt kortleken fram.

Seniorföreningens årsmöte ägde rum dagen efter Herrmiddagen. Sam-

Nationens glada spexare som vid Seniorföreningens årsmöte framförde "Glunten och Strunten". I spetsen teaterdirektören J. O. Smedberg.

ling skedde redan på eftermiddagen i Festsalen. Man drack kaffe och hade väldigt mycket att prata om. De sedvanliga förhandlingarna följde och de leddes av ordföranden Sven Kraepelin. Genom Inspektors förtjänst hette dagens föreläsare Torgny Segerstedt. På kvällen var det middag. Nationen svarade för underhålningen och Teaterdirektör Smedberg hade dagen till ära komponerat ihop ett speciellt spex "Glunten och Strunten", som rönte mycken uppskattning.

Herrarna skulle inte vara sämre än Damerna när det gällde att få till stånd en trevlig middag, eller supé som damerna föredrar att kalla sina tillställningar. Ett intensivt arbete hade försiggått när det gällde att komma på bra tema för kvällen. Hade inte de ekonomiska ramarna satt stopp så skulle inte nationshuset varit sig likt nu. Men med realismens kalla verklighet i ryggen så tilläts endast smärre ombyggnationer i trapphallen. Materialet skaffades fram. Hur, skall vi inte gå in närmare på, men det kan vara på sin plats att framföra nationens stora tack till en del byggnadsfirmor i staden.

Kvinnorna mottogs med samma elegans som man endast möter på de bästa av restauranger. Själva supén flöt, dock inte stilla. Men man trivdes, det märktes.

När supén var över så låg röken tung i trapphallen, som var förvandlad till arabisk marknad och en massa araber for omkring och försökte

på allehanda vis förmå damerna att komma till just sitt stånd. Där var det eldslukare, magdansare m. m. Kvinnorna, med fru Proinspektor Hill Saldéen i spetsen, blev bl. a. smått i extas över tredje kurator Lars Ericsons magdans.

Kontakterna österut med broderlandet Finland förbättrades avsevärt när ett glatt gäng ur nationens idrottsförening, IF Trikadien, med Bengt Sterner och Göran Andersson i spetsen, for till Åbo. Det spelades fotboll, handboll, basket och volleyboll. Det idrottsliga resultatet skall vi inte gå in på. Men det var bättre än väntat med tanke på den hårda sjöresan österut. I vår hoppas vi få ett svarsbesök av de trevliga finnarna.

På höstterminens andra ordinarie Landskap så valde vi en andre kurator, bördig från Strängnäs, Rolf Bergström var namnet. Klubbmästarna Peder Johnsson och Edvard Carlesson omvaldes. Ett beslut som fattades på Landskapet, och som hade föregåtts av en lång diskussion tidigare under terminen, var att vi fr. o. m. vårterminens början åter skulle tillämpa den i stadgan insomnade paragrafen, som sa, att för medlemskap i Nationen krävs anknytning till Södermanland eller Närke. Därtill lades ett beslut om en definition om vad som menas med anknytning. Det här beslutet tillkom p. g. a. den otroligt stora anstormningen av recentiorer som var under höstterminen. Nationen kunde helt enkelt inte svälja allt folk. Det blev kö för att deltaga till nästan alla arrangemang. Beslutet kändes nog för alla helt riktigt.

November, denna lugna, mörka och lite trista månad, då de flesta är som mest uppe i sina studier, har en ljuspunkt som lyser klarare än andra. Det jag menar är naturligtvis Gåsmiddagen. Klubbmästaren Edvard Carlesson hälsade alla välkomna, vilket som vanligt orsakade ett stort jubel från den till sista plats fullsatta salen. Dagen till ära hade under-tecknad det stora nöjet att installera vårterminens nyvalda hedersledamöter, Timo Kärnekull och Jan Mårtensson, vid vardera kakelugnen och dricka dem till ur Wibergska kannan. Sittningen blev lång, men tiden gick fort som den alltid gör när man har trevligt.

Höstens viktigaste händelse var utan tvekan den dag i november då utbildningsminister Jan Erik Wikström tillkännagav att Nationsobligatorer skall kvarstå. Det beslutet gör att vi på en stark plattform kan fortsätta vårt viktiga arbete som service-social studentinrättning. Beskedet kom lika oväntat som det var glädjande.

Vår käre restauratör Herman Fricke hade dukat upp ett deliciöst Julbord med allehanda läckerheter den 3 december.

De som missade det fick chansen att avnjuta julbordet som sexamat på höstens 3:e ordinarie Landskap. Det landskapet var späckat med val av nya ämbetsmän inför vårterminen. Mats Barthelson andre kurator em. valdes tillsammans med Christer Multan till ordinarie revisorer. Peter Kierkegaard och Björn Holmgren fick förnyat förtroende såsom Redaktö-

rer, bl. a. Sedan var det dags för Proinspektor Tom Saldéen, att hemförlovade landsmännen för Julen.

Luciafirandet inleddes redan dagen innan Lucia. Då hade vi nämligen Fred Åkerström som gäst på Tisdagsträffen. Han gjorde ett mycket bejublat framträdande. Efter föreställningen samlades några Luciauppvaktare för förberedelserna inför nattens firande av Inspectores et Curatores. På kvällen var själva gasquen med kören om Lucia och Staffan stalle-drängar. Nationens ämbetsmän gisslades i Luciaspexet där Eleonor Rehn, förste kurator em., fegt nog deltog i själva spexet, allt för att undgå gliringar. Lukas, d. v. s. Anders Bokenstrand, Göran Carenbäck, Gunnar Ivarsson och Lars Andrén kom smygande frampå nattkröken.

Efter Julens frossande i mat och presenter så var det åter dags att köra igång Nationen. Juluppehållet är egentligen den enda tid på året som det är lugnt på Nationen, alla är hemma och vilar upp sig. Redan samma dag som vi öppnade så ville folk skriva in sig, men vi tillämpade vårt Landskapsbeslut, vilket innebar att vi säkert avvisade c:a 60 % i början, av dem som ville skriva in sig på Nationen. Men ryktet sprider sig snabbt och efter ett tag var nästan alla som kom behöriga. Trots vår hårda tillämpning har vi i mitten av februari skrivit in 110—120 nya medlemmar. Vilket innebär att vi nu är c:a 2.600 medlemmar.

I början på februari hade vi Recentiorsgasque. Det var två Recentiorer som hade kommit. Resterande 95 personer var gamla beprövade landsmän. Det var kanske därför det var den otroligt uppsluppna stämning som det var, alla kunde ju sångerna. Bengt Sterner hade enmansshow, sjungandes och dansandes på bordet. Allt till stor belåtenhet inför den påhejande publiken. Publiken delades sedan upp i två lag med Bengt som lagledare för ena laget, och Ingrid Andersson som lagledare för det andra laget. Sedan tävlades det i allsång. Att inte taket lyfte sig är nästan en gåta. Vilket lag som vann? Det kan man undra, men båda lagen påtog sig segern i god demokratisk anda.

På vårterminens första ordinarie Landskap så valde vi en ny hedersledamot, Elsa Bonin, Nationens egen sekreterare sedan drygt 11 år tillbaka. Det var en populär hedersledamot som valdes, det märktes på bifallet vid Landskapsbeslutet.

Två dagar senare så var det dags för Ämbetsmannamiddag. Vår nye nationsfotograf Carl von Stockenström hade utrustat sig till tänderna med film och fotograferade så mycket han kunde och hann med. Båda Inspektorsparen, Gunnar och Birgit, och Tom och Hill var närvarande samt ytterligare 60 ämbetsmän med de nyvalda tisdagsträffsvärdarna Anette Ed, Marita Ed, Johan Nyblaeus och Claes Bern i spetsen. Stämningen var på topp under förmiddagen och alla förberedde sig inför lekarna som brukar följa på en ämbetsmannamiddag.

Under Förvaltningsdirektionens sammanträde den 15 februari, som leddes av dess ordförande Nils-Brage Nordlander, så beslutades det att Na-

tionens kök delvis skall byggas om. Ombyggnaden består främst i att det blir en ny bardisk. Men den kommer att framflyttas c:a 1 1/2 meter, vilket ledes till mer plats i köket. Sedan blir det en ordentlig arbetsbänk inne i köket så att vår lunchserveringspersonal, som serverar c:a 200 portioner per dag, får bättre arbetsmöjligheter.

När det här skrivs är det de första dagarna i mars och ungefär 2/3 av min förstekurators tid har gått till ända. Tiden har rusat iväg och man förstår inte att snart ett år har gått. Det odelat mest positiva är alla de trevliga och intressanta människor man har haft det stora nöjet att träffa. Ämbetsmannakåren har varit fantastisk i sitt fina arbete för nationen. Man kan fortfarande driva en nation mer eller mindre ideellt, vilket är otroligt om man jämför med samhället i övrigt.

I april skall vi välja ny förste och tredje kurator. Vilka de än blir så är jag övertygad att de får med sig samma fina upplevelser som jag fått av Nationen. Och då skall vi betänka att det både är Majmiddag och Vårbal och mycket, mycket mera kvar!

Hans Lartén

Claes Törneman och Lars Ericson sjunger Gluntar vid Seniorföreningens årsmöte.

Nationens ämbetsmän

HÖSTTERMINEN 1977

Inspektor:
Proinspektor:
Förste kurator:
Andre kurator:
Skattmästare
Bibliotekarie:
Klubbmästare:

Musikanförelare:
Sånganförelare:
Krönikör:
Nationsfotograf:
Kårmarskalk:
1:e fanbärelare:
2:e fanbärelare:
HB:s anförelare:
Biljardär:
Schackförelare:
Bridgeförelare:
Redaktörer:

Kontaktsekreterare:
Nämndsekreterare:
Stip. Sekreterare:
Teaterdirektör:
Tisdagsvärelare:

VÄRTERMINEN 1978

Inspektor:
Proinspektor:
Förste kurator:
Andre kurator:
Skattmästare:
Bibliotekarie:
Klubbmästare:

Musikanförelare:
Sånganförelare:

Univ.råd. Gunnar Wijkman
Prof. Tom Saldéen
Eleonor Rehn
Solvej Arvidsson
Fil.mag. Seppo Gerestrand
Greger Hedlund
Ove Ahlström
Ulf Andersson
Per Ekedahl
Wåge Gustafsson
Karin Johansson
Sven-Åke Bergkvist
Johan Hydén
Michael Karlsson
Per Axelsson
Ebbe Carleson
Roine Johansson
Vakant
Vakant
Anders Burius
Thomas Muhr
Magnus Persson
Eva Henricson
Arvo Hänni
Jan-Olof Smedberg
Birger Kristiansson
Ingrid Stenberg
Elli Westberg
Kristina Friberg

Univ.råd. Gunnar Wijkman
Prof. Tom Saldéen
Eleonor Rehn
Mats Barthelson
Fil.mag. Seppo Gerestrand
Greger Hedlund
Peter Isaksson
Göran Ohlsson
Per Ekedahl
Wåge Gustafsson

Krönikör:
Nationsfotograf:
Kärmarksalk:
1:e fanbärare:
2:e fanbärare:
HB:s anförare:
Biljardär:
Schackförman:
Bridgeförman:
Redaktörer:

Kontaktsekreterare:
Nämndsekreterare:
Stip. sekreterare:
Teaterdirektör:
Tisdagsvärdar:

HÖSTTERMINEN 1978

Inspektor:
Proinspektor:
Förste kurator:
Andre kurator:
Tredje kurator:
Skattmästare:
Bibliotekarie:
Klubbmästare:

Utskänkningsförest.:
Musikanförare:
Sånganförelare:
Krönikör:
Nationsfotograf:
Kärmarksalk:
1:e fanbärare:
2:e fanbärare:
HB:s anförare:
Biljardär:
Schackförman:
Bridgeförman:
Redaktörer:

Jan-Olof Smedberg
Sven-Åke Bergkvist
Michael Karlsson
Per Axelsson
Carin Wihed
Ebbe Carleson
Roine Johansson
Vakant
Vakant
Thomas Muhr
Gertrud Sten
Magnus Persson
Ingrid Stenberg
Roine Johansson
Jan-Olof Smedberg
Christina Hermelin
Amelie Boode
Peder Johnsson
Kjell Åström

Univ.råd. Gunnar Wijkman
Prof. Tom Saldéen
Hans Lartén
Mats Barthelson
Lars Ericson
Fil.mag. Seppo Gerestränd
Birger Kristiansson
Edvard Carleson
Peder Johnsson
Christer Multan
Anders Bokenstrand
Gunnar Ivarsson
Wåge Gustafsson
Christina Nilsson
Michael Karlsson
Per Axelsson
Carin Wihed
Anders Bokenstrand
Anders Kjellin
Stefan Kamilarov
Leif Johansson
Peter Kierkegaard
Björn Holmgren

Kontaktsekreterare:
Nämndsekreterare:
Stip. sekreterare:
Teaterdirektör:
Tisdagsvärdar:

Torsdagsvärdar:

Pubvärdar:

Helgkaffevärdar:

Söndagsmiddagsvärd:
Antitequevärd:
Idrottsförman:

VÄRTERMINEN 1979

Inspektor:
Proinspektor:
Förste kurator:
Andre kurator:
Tredje kurator:
Skattmästare:
Bibliotekarie:
Klubbmästare:

Utskänkningsföreländare:
Musikanförare:
Sånganförelare:
Krönikör:
Nationsfotograf:
Kärmarksalk:
1:e fanbärare:
2:e fanbärare:
HB:s anförare:
Biljardär:
Schackförman:
Bridgeförman:
Redaktörer:

Kontaktsekreterare:
Nämndsekreterare:
Stip.sekreterare:

Magnus Persson
Ingrid Stenberg
Roine Johansson
Jan-Olof Smedberg
Urban Hedin
Gunnar Strömhielm
Ray Eriksson
Inger Blomquist
Kristina Friberg
Jöran Rehn
Bengt Lekström
Peter Müller
Per Larsson
Karl-Erik Edlund
Mikael Karlsson
Jussi Nyman
Bengt Sterner

Univ.råd. Gunnar Wijkman
Prof. Tom Saldéen
Hans Lartén
Rolf Bergström
Lars Ericson
Seppo Gerestränd
Birger Kristiansson
Edvard Carleson
Peder Johnsson
Christer Multan
Anders Bokenstrand
Gunnar Ivarsson
Björn Holmgren
Carl von Stockenström
Carin Wihed
Kerstin Lund
Claes Törneman
Anders Sverke
Anders Kjellin
Stefan Kamilarov
Leif Johansson
Peter Kierkegaard
Björn Holmgren
Magnus Persson
Lena Melinder
Jöran Rehn

Teaterdirektör:	Jan-Olof Smedberg
Tisdagsvärdar:	Claes Bern Johan Nyblaeus Marita Ed Anette Ed
Torsdagsvärdar:	Göran Ohlsson Peter Isaksson
Pubvärdar:	Per Larsson Jesper Mattsson
Helgkaffevärdar:	Tony Hartman Vakant
Söndagsmiddagsvärd:	Elli Westberg
Antitequevärd:	Johan Struve
Idrottsförman:	Bengt Sterner

Nationsföreningar

I F Trikaden

Ordförande:	Bengt Sterner
Sekreterare:	Rolf Bergström

HB:s Vänner

Ordförande:	Doc. Carl Gösta Widstrand
Sekreterare:	Fil.lic. Stig Holmquist

Södertäljes Förening, Telge Tokar

Ordförande:	Gunnar Gustafsson
Sekreterare:	Jan-Olof Smedberg

Wasaloppsorden

Ordförande:	Sten Åkerlund
Sekreterare:	Robert Wikström

Örebrokarolinare i Uppsala

Ordförande:	Bengt Sterner
Sekreterare:	Håkan Thörner

Vännerna från Nyköping

Ordförande:	Erik Norberg
Sekreterare:	Ulla Kavén

Nationens ekonomi

NATIONENS BOKSLUT

Nationens bokföring är uppdelad i två avdelningar, "Nationen" och "Klubbverket".

"Nationen" innehåller alla kostnader och intäkter som inte direkt kan hänföras till klubbverkets aktiviteter, som t. ex. bibliotekskostnader, kostnader för expeditionen och nationstidningen, terminsintäkter och liknande.

"Klubbverket" är indelat i olika ansvarsområden, som framgår av bokslutet. Där skall varje ansvarsområde bära små kostnader och intäkter i så stor utsträckning som möjligt.

KOMMENTARER TILL 1978 ÅRS BOKSLUT

"Nationen" visar som budgeterat upp en förlust. Avvikelser mot budget inom "nationen" uppvisar bl. a. nationstidningen "Aktuellt" där vi tillåtit en ökning av både antalet nummer och sidor.

Vi har under året startat en stor satsning på en upprustning av nationens inventarier. Bl. a. har gamla musikrummet, tornrummet och kuratelet rustats upp samt vissa större inventarier i klubbverket inköpts. Detta har lett till att budgeten för inventarieinköp överskreds.

Arvodena har ökat samt nya ämbeten har tillkommit vid omorganisationen av nationen, vilket lett till högre kostnader för arvoden än budgeterat. Den tjuvlarmsutrustning vi installerat har vissa glömt stänga av innan de gått in och andra glömt gå hem på natten, men sedan kommit på det och utlöst larmet när de gått. Ingen nämnd. Detta kostade oss alltså mer än beräknat.

En stor satsning på nations-prylar, såsom nations-collegetröjor, T-shirts, -nålar, -mössor och -jojo ledde till högre kostnader än budgeterat, men det ledde även till högre intäkter än budgeterat för försäljningen av dessa. Delvis tack vare Seniorföreningens stora intresse för nationsnålen. På intäktssidan överskreds även terminsintäkterna p. g. a. en kraftig medlemsökning.

Klubbverksdelen gick dock, till skillnad mot nationsdelen, som budgeterat med vinst. Av det här bokslutet framgår det tydligt vilken viktig roll Restaurangen (f. d. puben) spelar.

I stort sett bär Restaurangverksamheten upp alla andra aktiviteter.

Inför 1979 är det endast den och helgkaffeverksamheten som beräknas gå med vinst, allt övrigt är en ren medlemservice.

I årets bokslut är lunchens kraftigt minskade förlust glädjande. Vår anonsdrive och det nya utbudet med tre typer av prisklasser av lunch var tydligen lyckat.

Restaurangen gav en högre vinst än budgeterat, vilket till stor del berodde på den ökade medlemstillströmningen. Vissa kvällar kunde det vara fullstatt inom en timme efter öppnandet.

Gasquerna gick sämre än väntat vilket kommer att åtgärdas inför 1979. Söndagsmiddagarna bör visa upp ett nollresultat vilket vi inte uppnådde i år. Vissa åtgärder har vidtagits och fler kommer att vidtas inför 1979.

Helgkaffet har fått ett kraftigt uppsving bl. a. beroende på att vi har börjat visa filmer på söndagseftermiddagarna.

För T-träffar anslogs ett tak på 12.000:— i förlust, vilket med god marginal hölls trots ett fint mat- och programutbud.

Under samkostnader finns svår eller o-fördelbara kostnader och intäkter. Här blev resultatet mycket bättre än budgeterat.

Totalt sett var 1978 ett mycket bra år för nationen. Våra många olika aktiviteter samt den stora nyrenoveringen med bl. a. en ombyggnad av Restaurangen, kommer säkert att göra att vi även i fortsättningen får fullt inom klubbverksamheten liksom inom övrig verksamhet. Renoveringskostnaderna för 1979 behöver till stor del inte belasta nationens löpande verksamhet utan kommer huvudsakligen att gå utanför i form av fonder och liknande.

Nationsobligatoriet kvarstår, vilket vi dock måste bevaka även i fortsättningen, liksom förändringar i utskänkingsbestämmelser och av vår juridiska status. Med hänsyn till ovanstående och då övriga utsikter verkar vara goda, samt då nationen verkligen tycks fungera ser jag 1979 an med tillförsikt.

Mats Barthelson
Andre kurator 1978

VINST- OCH FÖRLUSTRÄKNING Nationen 1978-01-01—12-31

Kostnader		Intäkter	
Musik	1.916:60	Terminsavg	269.894:80
Bibliotek	8.594:05	Intäkter, kataloger ..	316:—
inbindning	1.430:95	Aktuellt	6.125:—
Prenumerationer ..	6.654:25	Fotografering ..	1.648:40
Univ. katalogen ..	2.033:70	Stencilering	150:75
Abiturientinfo	751:—	Övrigt	780:—
Annonsering	6.169:30	Sommarpuben ..	62.118:26
Aktuellt	41.174:30	Automaten	3.216:50
Fotografering	5.532:30	Hyoror	88.663:10
Tele o. avg.	13.901:05	Gästrummet	680:—
Mtrlkostn. exp.	16.853:20	Nationströjor o likn	8.951:—
Konventen	4.595:85	Räntor	16.399:14
Inköp, inventarier	35.183:65	Handlån	3.906:80
Porto	2.997:38	Avskrivningar	2.536:30
Övrigt	9.656:70	Förlust	78.539:17

Int. utbyte	9.036:45		
Teaterkostn.	965:50		
Arvoden	87.915:25		
Löner	33.308:—		
Soc.avg.	22.143:40		
Gåvor o. bidrag ..	7.844:—		
Rep.kostn.	23.948:65		
HB 1 Maj	2.200:—		
Hyoror	150.599:50		
Honorariekassa	2.171:—		
Inventariefond	10.804:19		
Städ	9.670:—		
Bevakning	8.366:—		
Kostn. gästrum ..	680:—		
Nationströjor o, likn	14.301:65		
Tavelrenov.kostn. ..	120:85		
Räntekostn.	2.006:50		
	<u>543.925:22</u>	Resultat	<u>543.925:22</u>

UTGÅENDE BALANSRÄKNING 1978-12-31

Kassa	17.245:10	Musikfond	573:—
Postgiro	2.169:28	Honorariekassa	8.803:—
Bankgiro	63.020:66	Reservfond	71.180:29
Sparräkning	10.347:51	Dispositionsfond ..	4.091:80
Sparkassa SE-b ..	7.172:61	Inventariefond	10.804:19
Affärsräkning	57.637:32	ATP-fond	33.036:36
Studielånefond	10.000:—	Biblioteksfond	11.700:99
Kreditkassan, kåren	4.000:—	Matrikelfond	1.800:—
Växelkassa, 3 Q ..	2.500:—	Personalskatt	18.071:—
Interim	42.842:50	Försäkring T-H	66.186:—
Interim, FD	5.524:25	HB	771:—
Interim, Senior.för.	450:—	Interim	15.951:85
Utestående handlån	42.800:—	Skuld, FD, hyra ..	5.000:—
Barlager	44.112:—	Handlånekassan,kap	42.000:—
		Teaterfond	1.280:—
		Stipendiefond	4.241:75
		Jubileumsfond	980:—
		Res. före avsättn ..	13.350:—
Summa	<u>309.821:23</u>		<u>309.821:23</u>
		Avsättn. t. teaterfond	5.350:—
		Ökn. handlånekassan	8.000:—

Barlager

Inköp, tobak	74.204:50	Försäljning, tobak	77.125:—
Inköp, dryck	643.404:40	Försäljning, dryck	613.618:85
Barlager, minskn.	5.381:—	Kvantitetsrabatter	12.616:90
		Samkostn. barlager	19.630:05
	<hr/>		<hr/>
	722.989:90		722.989:90

Lunch

Löner o soc.avg	62.557:15	Försäljning	172.796:05
Inköp, förbr.mtrl	1.763:25	Resultat	./.. 5.280:60
Inköp, mat	113.176:25		
Inköp, tobak	580:—		
	<hr/>		<hr/>
	178.076:65		178.076:65

Pub & Anti

Löner o soc.avg	85.995:—	Försäljning	906.128:58
Inköp, förbr.mtrl	291:20	Entréer	68.040:—
Inköp, mat	83.258:26		
Inköp, dryck	421.637:—		
Inköp, tobak	61.578:—		
Återhyrn. o städ	8.915:—		
Resultat	312.494:12		
	<hr/>		<hr/>
	974.168:68		974.168:68

Gasquer

Löner o soc.avg	16.563:—	Försäljning	132.809:80
Transporter	1.400:—	Resultat	./.. 52.389:40
Inköp, förbr.mtrl	2.968:70		
Inköp, mat	83.669:50		
Inköp, dryck	70.259:—		
Inköp, tobak	6.194:—		
Gager, hyror o likn	1.900:—		
Återhyrn. o städ	2.245:—		
	<hr/>		<hr/>
	185.199:20		185.199:20

Söndagmiddag

Löner o soc.avg	18.928:—	Försäljning	92.738:30
Inköp, förbr.mtrl.	300:—	Resultat	./.. 15.425:67
Inköp, mat	39.803:97		
Inköp, dryck	44.827:—		
Inköp, tobak	2.855:—		
Återhyrn. o. städ	1.450:—		
	<hr/>		<hr/>
	108.163:97		108.163:97

Helgkaffe

Löner o. soc.avg	6.757:—	Försäljning	52.316:45
Inköp, mat	3.100:60		
Inköp, dryck	34.479:—		
Inköp, tobak	2.873:—		
Resultat	5.106:85		
	<hr/>		<hr/>
	52.316:45		52.316:45

T-träffar

Löner o. soc.avg	6.707:—	Försäljning	58.724:10
Transporter	145:—	Resultat	./.. 8.256:33
Inköp, förbr.mtrl	528:—		
Inköp, mat	20.920:93		
Inköp, dryck	24.166:50		
Inköp, tobak	1.793:—		
Gager, hyror o. likn	7.270:—		
Städn.	2.800:—		
Rekvisita etc.	2.650:—		
	<hr/>		<hr/>
	66.980:43		66.980:43

Samkostnader och intäkter

Arv.klubbv.ämbetsm	58.835:50	Övriga intäkter	2.563:30
Transporter	3.874:65	Resultat	./.. 144.360:80
Inköp, förbr.mtrl	42.312:20		
Städkostn.	16.275:45		
Samkostn. barlager	19.630:05		
Övriga kostn.	5.996:25		
	<hr/>		<hr/>
	146.924:10		146.924:10

Examinerade

JUR. KAND.

Andersson, Håkan
Ershammar, John
Flood, Jöran
Forsbäck, Anders
Forss, Walter
Hård af Segerstad, Per
Johnard, Joel
Landmark, Gunilla
Neselius, Ulf
Peterson, Ann-Sofie
Wallin, Tomas
Ward, Per
Wettermark, Ulf
Zetterberg, Ulrik
Åkerrén, Olof
Öhman, Lars

MED. LIC.

Alm, Gunnar

MED. DOKTOR

Axelsson, Ove
Säfwenbergs, Jan

LÄKAREXAMEN

Bjare, Ulf
Blomqvist, Anna
Feltelius, Nils
Lindström, Torbjörn
Ljung, Anders
Ljusterdal, Margareta
Nordén, Henrik
Samuelsson, Ted
Thelin, Stefan
Wahlström, Håkan
Westberg, Staffan
Wikman, Viveka
Östlund, Bengt

Uppsala
Strängnäs
Västerås
Uddevalla
Katrineholm
Stockholm
Uddevalla
Örebro
Strängnäs
Örebro
Eskilstuna
Örebro
Örebro
Uppsala
Uppsala-Strängnäs
Oxelösund

Uppsala

Uppsala
Uppsala

Uppsala
Katrineholm
Strängnäs
Örebro
Västerås
Uppsala
Västerås
Västerås
Uppsala
USA
Uppsala
Uppsala
Trosa

MED. KAND.

Allebeck, Karin
Andersson, Inger
Borgblad, Eva
Brodd, Katarina
Cederback, Bengt
Diderholm, Erik
Eliasson, Ken
Eriksson, Elisabet
Fagerberg, Cecilia
Jansson, Christina
Klibanski, Zblgniew
Lindberg, Lena
Lindgren, Hans
Lundvall, Anna
Löwing, Kristine
Meyer-Lie, Mariann
Nilsson, Anders
Norberg, Mona
Olsson, Claes-Göran
Persson, Magnus
Schneider, Karin
Stenlund, Göran
Stenninger, Eric
Strang, Peter
Weitzberg, Edvard
Wesslén, Örjan
Östberg, Kurt

PSYKOLOGEXAMEN

Möller, Hans

TEOL. KAND.

Anshelm, Katarina
Eliasson, Mats
Elmberg, Sten
Ekeröth, Mikael
Järnerud, Lennart
Klementz, Sixten
Kvassman, Staffan

FIL.DR inom Med.FAK.

Abrahamsson, Lillemor

Saltsjöbaden
Örebro
Falun
Strängnäs
Örebro
Uppsala
Laxå
Nyköping
Uppsala
Eskilstuna
Uppsala
Örebro
Strängnäs
Huskvarna
Uppsala
Karlstad
Eskilstuna
Uppsala
Södertälje
Eskilstuna
Uppsala
Oxelösund
Eskilstuna
Eskilstuna
Uppsala
Uppsala
Eskilstuna

Södertälje

Uppsala-Örebro
Norrköping
Eskilstuna
Torshälla
Rönninge-Södertälje
Uppsala
Arboga

Uppsala

FIL. DR

Alm, Sven Erik
 Granath, Göran
 Hagel, Lars
 Lundberg, Bengt
 Nyström, Bo
 Wingård, Kristina

Eskilstuna
 Uppsala
 Örebro
 Ludvika
 Laxå
 Uppsala

EKONOMEXAMEN

Axelsson, Per
 Backman, Claes
 Baro, Omar Njie
 Bergman, Lars
 Boode, Daniel
 Burman, Peter
 Eriksson, Lennart
 Evrell, Lennart
 Franzén, Hans
 Henriksson, Eva
 Högström, Peter
 Jämtberg, Per-Olof
 Kagstedt, Roger
 Kihlström, Tomas
 Lagerlöf, Peter
 Ludvigsson, Niklas
 Lundgren, Bo
 Nordin, Lena
 Olsson, Tommy
 Sjögren, Stig
 Sundin, Hans Ingvar
 Ullbrand, Peter

Örebro
 Uppsala
 Uppsala
 Gävle
 Uppsala
 Uppsala
 Nyköping
 Eskilstuna
 Strängnäs
 Östersund
 Nyköping
 Gävle
 Uppsala
 Uppsala
 Örebro
 Järna
 Hägersten
 Örebro
 Eskilstuna
 Örebro
 Uppsala
 Eskilstuna

FIL. KAND.

Andersson, Anje
 Andersén, Leif
 Backman, Claes
 Bernestål, Eva
 Bivehed, Håkan
 Blomberg, Anna-Lena
 Bålöv, Ros-Marie
 Eklund, Birgitta
 Eriksson, Pia
 Forsman, Björn
 Grindebratt, Margareta

Uppsala
 Eskilstuna
 Uppsala
 Örebro
 Uppsala
 Linköping
 Eskilstuna
 Uppsala
 Västerås
 Uppsala
 Enköping

Gustafsson, Leif
 Haglund, Sven
 Hedlund, Kerstin
 Hellberg, Staffan
 Henriksson, Ann-Britt
 Hillerbrand, Gunilla
 Holm, Dennis
 Howe-Perkova, Jana
 Höglund, Urban
 Jakobsson, Berit
 Jakobsson, Lars
 Jigerius, Bertil
 Johansson, Helena
 Johansson, Lars-Erik
 Karlsson, Maria Pia
 Kirsebom, Leif
 Kvassman, Staffan
 Lacksell, Gunilla
 Laghé, Birgitta
 Laghé, Thomas
 Landenmark, Lennart
 Larsson, Anders
 Larsson, Arne
 Liljedal, Margareta
 Lindkvist, Monika
 Lomas, Keith
 Lund, Lars-Erik
 Lundström, Agneta
 Maandi, Mart
 Malmberg, Karin
 Mårtensson, Gunilla
 Neumüller, Magnus
 Nilsson, Stefan
 Novák, Anna
 Olsson, Martin
 Pettersson, Ove
 Pihl, Katarina
 Psilander, Monica
 Reimers, Christer
 Ringmar, Cecilia
 Sietnieks, Anna
 Sjöstedt, Per-Olof
 Spalding, Ann
 Stenberg, Kjell

Örebro
 Gävle
 Örebro
 Sollefteå
 Strängnäs
 Uppsala
 Örebro
 Uppsala
 Sundsvall
 Uppsala
 Tystberga
 Uppsala
 Uppsala
 Örebro
 Nyköping
 Uppsala
 Arboga
 Uppsala-Enköping
 Arboga
 Arboga
 Tidån
 Nyköping
 Eskilstuna
 Marmaverken
 Eskilstuna
 Uppsala
 Uppsala
 Piteå
 Stockholm
 Eskilstuna
 Linköping
 Uppsala
 Handen
 Gävle
 Wien
 Falkenberg
 Uppsala
 Enköping-Uppsala
 Stockholm
 Uppsala
 Nyköping
 Örebro
 USA
 Örebro

Strandh, Ove
Strömberg, Pether
Svedberg, Mikael
Syse, Bengt
Thoms, Christina
Thor, Gun
Thorberg, Urban
Törnkvist, Lisbeth
Wessén, Jan
Åsberg, Per
Östlund, Ann-Charlotte

Strängnäs
Uppsala
Örebro
Finspång
Strängnäs
Uppsala
Eskilstuna
Pålsboda
Köping
Helsingborg
Uppsala